

Deus, ut hoc clarum ac beneficium fidus diu conspiciamus. Denique, suadet, quia licet primarius, atq; letissimus, regia sobolis, flos, sit delibatus, Deus tamen opt: max: regium nobis, adhuc, reliquit semen. Quod, imponere rogamus, ut saluum conseruet, & fecundum reddat: Veruntamen, non ipsius suada medulla nos permulcere potest, quin abreptum Henricum Principem graviter & iniquis animis feramus, -- ac Epicedium hoc, in signe nostri maroris indicium, ante cunctorum oculos exponamus. — Inspiciat qui velit, & nobiscum condoleat.

V. C. P.

Deus, ut hoc clarum ac beneficium fidus diu conspiciamus. Denique, suadet, quia licet primarius, atq; letissimus, regia sobolis, flos, sit delibatus, Deus tamen opt: max: regium nobis, adhuc, reliquit semen. Quod, imponere rogamus, ut saluum conseruet, & fecundum reddat: Veruntamen, non ipsius suada medulla nos permulcere potest, quin abreptum Henricum Principem graviter & iniquis animis feramus, -- ac Epicedium hoc, in signe nostri maroris indicium, ante cunctorum oculos exponamus. — Inspiciat qui velit, & nobiscum condoleat.

V. C. P.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ
ΕΡΡΙΚΟΝ ΙΑΣΩΒΟΥ
ΤΟΥΤ' ΕΠΙΚΛΗΣΙΝ ΜΕΓΑΛΟΥ
τῆς Βρετανίας μεγάλης Βασιλέως ἡδὲ ὑποκυβερ.

Οἱ μοι εἶναι τι παῖδες; τί δέ μοι φίλον ὄφθαλμοι θυμῷ

ἵππερ περὶ αὐτῷ ἀλλοστὴ κ' σταχθεῖς;

Αἱ αἰ, Ἐρρίκ' : (τί δέ μοι εἶναι τὸν ματῆν;

Γλῶσσέ μοι ἀμύλου θύει; πύλαται ἢ κεφαλῆς;)

Αἱ αἰ, Ἐρρίκ' μεγάλῃ ἀκούσῃ ἀνάλ' ὄ

(Αἱ μοι τῶν πατρῶν ἡλὲς ἡδὲ Ἀναξ.)

* Ὁλοσθ' ἴδῃ ἀναξ (τίς δ' ἄρ' ἐμπόσις βούλου;)

Τίς μὲ ἀρῶν δακρῶν (αἰκὴ δόσαντ') ἔτελλε;

* Ὁλοσθ' ἴδῃ ἀναξ Ἐρρίκ', Κλαίετε μοισι,

Κλαίετε μοιστίαι, κλαίετε μοιστόλοι.

Κλαίετε Ἀγγλοκίτων ἡρώτες, ἡδὲ μέδοντες,

Κλαίετε κ', αὐλὴς ὅσπερ βασιλικῆς.

Κλαίετε ἐν κλῆρῳ, κ' ἀναμεικταῖς ἱερῆς

Κλαίετε ὅτε λυθ', οἰκνὸς ἔσθ' ὅσοι.

Κλαίετε αἰ, αἰ, αἰ, μεσσηνῶν, πελῖαι τε, κ' ἔδων,

Ἡδ' ἡδὲ, ὅς τις ποταμὸς αἰνὰ κλαίει' ὡν.

Κλαίετε, Ἐρρίκ', κύματα ἐν ὅσῳ σφαιρῶν,

Ἐρρίκος, Βρετανῶν σφ', μετὰ ἡδὲ κλέος,

Ἐρρίκος, πόσων βασιλῶν κληρονόμος ἦς,

Τόσσων τε σκῆπτρον κληρονομῶς χορηγῶς,

* Ἐρρίκος, μέσσην τε σφιν, κ' ἄσπερ Ἄβριος,

Θαύματι τῆς οὐρανῆς (θαύμα βροτῶν μίχα.)

Τῇ σφαιρῇ, ἀρετῇ, φιλῶν, κ' ἡθελ' ἡμάρτεσιν,

* Ἀρετῇ τε φίλος, κ' τοῖς ἐσθλῆς.

* Ἐρρίκος, ὅσων τε ἡμῶν ἐσθλῶν φείσεται,

Ἀπὸς χειρῶν, ἀντιπάλων πελίκων:

Πάντες δ' ἐν βέλτω ἀσπὸν τοῦ ἐμμελὸς αἰεῖ,

* Ἀνδρῶν τε πόνον ἐν ταῖς αἰετῇ:

* Ὡς μάλα τίς (τόδε γὰρ ἔχει) κεραιῶν αἰχμητῶν

Καὶ τῶν αὖτ' ὅσων ἐσθλῶν, ἐν δὲ γέφυρσι Καπῶν.

ἙΠΙ ΚΗ' ΔΙΟΝ.

Ὅυτοι δ' ἔν' σφάταις κόπος ἄξιος, ἢ βασιλείας

¹⁰ Οὐαυτε, καὶ ἵστες, καὶ λεία ἄλλος ἔχει:

11. ὅτε γὰρ ἴδωσιν, καὶ πάλιν προσκύνουσιν αὐτῷ

ἑλθετε, λαβόντες ἑαυτὰ ῥάβδον καὶ ἄρμα υἱοῖς:

Παύλος τὸν σφίγγει καὶ λέγει ἑκατόντα δύνει:

Καὶ οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῖς ἄλλοις;

ἡ δὲ ἀπὸ Ἑρρίκος, καὶ μόνον ἡμεῖς ἐπιτεροῦν

ἡμεῖς, οὖν ἡμᾶς ἀφ' ὧν τῶν ἐλπίς

Ὡς γὰρ λέγει, μετ' ὧν τὸ νόμον, καὶ ἐπὶ κλοπῶν ἦθος

Ἐλπομένη καρδί, κ' χαίματος ἀνδ' ἔπον!

* Δι' ὅρα· ἐν τῇ πλῆθει τῶν ἀκούοντων μὴ εἴπωρτι ὡς Ἰσραήλ

Τὸς πόλιν, ἡμεῖς δὲ τὴν πόλιν.

Mιὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκείνης ἐπέστειλεν ὁ

Τὸ αὐτὸν πνεῦμα τοῦ ἐν ἡμῖν ἐστὶν ἐκείνου τοῦ ἐν αὐτῷ·

Μὴδὲ θεῶν ὁρτοὶ δυνάμει βροτῶν ἔσται ἰσχύς·

Ἐἰς τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς ἀδελφεοὺς ἡμεῖς :

Μὴ δὲ γὰρ θεωρεῖται ὅτι καὶ ἡ τῆς ἀντιθέσεως ἀντιθέσις

Ἄλλοις πάλιν ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως ἔπαινον.

"Αποστολὴ εἰς τὴν ἑσπέραν, καὶ εἰς τὴν ἡμέραν ἀνέσταν."

[illegible]

Βασιλεῖς, ἀρχαὶ καὶ ἄνθρωποι ἀγαπᾶτε τὸν κύριον τὸν θεόν ἡμῶν

Ἰβραῖται· ἰσραὴλ πᾶσι· ἰσραὴλ ὁμολογῶν.

καὶ πρὸς ἑνὸς ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν

Ἄλλοτε δ' αὖτε ἀνέστης σὺν ἡμετέροις

Tab. 18. *Trigonostoma* and *Stomatopora*

Τὸν δὲ ἐν τῷ αὐτοῦ ἔργῳ ἔχοντα

Asst. Dir. - "Eminent" Asst. - "Eminent" Asst. - "Eminent"

Λαοὶ δὲ τοὶ ἔρριξε Αἰας τὰδ' ἐπὶ
 ἔλκε' ἰὼν ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἰσχυρὰ

ΓΙΝΗΣ ΑΝΤΙ, ΠΟΛΟΝ ΝΥΝΙ ΔΜΕΙΣΟΜΕΝΟΙ,

Χρυσά χαλκῶν, σφαῖρες φθάρτων αἰ-

Σὺν χεῖρσιν ἡμῶν τ' ἐρατοῖσι χερσίν.

Ἰλαθὲ δ' ἐν χ' ἡμῶν τυλασίφρονι ὁ Ἄλκιος Χρῆστος,

Ἀντιπάλιν τίσσον δὲς χάριν ἀντὶ κακῶν.

Ὡς δ' ἡρεῖς, πληγαῖς τε σώας, κ' ἡεροὶ καθύρας

Φῶρς ἐτ' ἐκ αὐτῆς ἔχῃς, ἀλλὰ ἔχῃς λάτεις.

ἸΩΑΝΝΟΥ ΔΟΥΠΟΥΤΟΥ

τὸ ἐν Σαυδίας

ἸΗΣΟΥ ΚΑΝΤΑΒΡΙΓΙΕ'ΟΣ.

In eundem eiusdem.

Flevisti Aonijs, Latijs nunc flecto Camœnis :
Luctibus heu tantis vnane lingua satis ?
Me miserum, nec enim linguarum quidquid vbique est,
Sive hominum dicas, sive Heliconiadum.
Sed si, te nisi digna canens epicœdia, Musa
Nulla futura mea est, nulla futura mea est.
Nulla fiet, modo fieri sciat, sunt tempora fletus,
Fletus, heu, poscunt tempora, nil aliud.
Nam certum (cernant si quid mea numina Musæ,
Musarum nec enim numen inane puto.)
Hoc certum, HENRICI MAGNI post fata manere
Nos certè absque Deo nil nisi lachrimulas.

Aliud eiusdem.

Prisca Heraclidas, Atridas, Græcia iactat
Scipiadas, Marios, Martia Roma suos :
Gallia sic Charolos, Franciscos & Lodovicos,
Sic quoque iure suos Austria magna duces :
Anglia at HENRICOS, & in his tamen ordine certo
Octavum, qui orbis terror honorque fuit.
At verè HENRICON HENRICVS, & omnia Regum
In se priscorum corda animosque gerens,
Verè hic HENRICVS noster, spes vnica secli
Istius, & gentis gloria Britanicæ :
Quo viuo tremuere Hispanus, Gallus, & exlex
Iesuita, infesti Papicolumque greges :
Mortuo, at erecti tollunt ad sidera cristas,
Me miserum, Christi dum pia turba gemit,

Epicedium Cantabrigiense.

Dum pia turba gemit, latumque effusa per orbem,
HENRICVM, HENRICVM nil nisi, moesta canit,
Et merito: quis enim ter magni nomen ERICI
Audist, atque statim non moritur? moritur.
Tam miser, o saltem nemo est, suauissime, nemo
Te satis suo fo, qui superesse velit.
Ergo omnes procul hinc, omnes procul este prophani,
Sanctorum locus hic, libera Musa mea est.

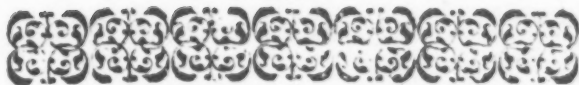
Aliud.

MAGNE HENRICHE iaces, ast heu, sine numine tecum
Propitio, pietas, religioque iacent.

Aliud.

PRÆTERITA HENRICOS viderunt secula Reges
Magnanimos octo, quis negat? Angligenum.
At nono, heu miseris nobis, si fata tulissent,
Nulla dedere parem secula, nulla dabunt.

J. D.

Fax mentis honestæ gloria.

H. P. R. *scitum.*

Nate ad supremum Princeps dulcissime honorem,
Quid venit in mentem tam cito velle mori?
Gloria non deerat, quæ Fax tibi mentis honestæ
Efficeret pulchros lætificosq; dies.
Non gemmæ, totaq; fluens Pactolus arenâ,
Humanæve replent quæ bona cunq; sinus.
Quid referam tenera crispas lanugine malas,
Orâq; nativæ sanguine picta rosâ?
Illa vel irato telum extorquere Tonanti,
Vel poterant Stygium perdomuisse canem.
Dic age, dic tanto positum quid culmine rerum,
Sollicitet sedes, ire, videre, novas?
An quæ Pellæum pepulit te causa tyrannum,
Et tibi PLUS ULTRA est, & tua vena calet?
Scilicet immenso virtus incipitur æstro,
Néve humiles motus mens generosa capit.
Iam scio quidq; peras, & quæ sententia SCITO est,
Haud *humana* tibi GLORIA visa satis.
Ringeris angusti conclusus limite mundi,
Inq; micæ patrios ocyor igne polos.
Nec tua mortali contenta est fama triumpho;
Nec facit ad tantum parva corona caput.
• *Eternus* meritò petis, *Eternâq;* potiris,
Hæc tibi Fax, Princeps, hic tuus ardor erat.

Guil. Smythe Præpositus Regal.

Nam mens cœlestis tantum decus invidet orbi,
Nec potuit talis muneris esse capax.
At non ille tamen splendorem amittit, Olympi
Delicium, hoc prohibent Disq; , Deaq; , malum.
Qui modò desierit terris fulgere, Deorum
In cœtum admittus, stella corusca nitet.

Iohannes Gooddin Coll. Trin.

ADsis Pieriæ cytharæ pulsator Apollo,
Tempora non cingat laurus, sed massa cupressus
Fronde premat frontem, capiti subnixâ dolenti,
Pollice tange lyram; canta, sed flebile carmen.
Nulla triumphandi nunc est occasio nobis,
Funera sunt celebranda tibi, tua funera Phæbe,
Nam tuus ille fuit, qui nunc est nullus in orbe
Henricus princeps, orbatus numine vita;
Ergo age postremum munus persolve merenti,
Et terram spargens hyacinthis mollibus vdam,
Iam lachrymis vdam, comitem te accinge sepulchro:
Vosq; novem summo prognatæ patre sorores,
Vos inquam musæ, (quarum, si fata tulissent,
Gratior extaret numerus, cum nomine iunctus
Henrici noni, regalia sceptrâ gerentis:)
Ite precor comites, cum funere principis ite:
Iam vos postremo, Mars, & Bellona, sequentes,
Et tu Bellator quisquis, cum milite multo,
Stricta super terram mærentes tela trahatis,
Inclutus occubuit fato dux vester, & heros,
In cuius semper cordato pectore, virtus
Bellica regnavit, mentis præstantis origo.
Regali tandem stratum requiescat in urna
Corpus, & æthereas repetat mens ignea sedes.

Roger. Cox, Trin. Coll.

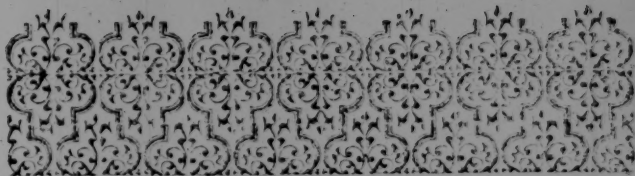
EPICEDIVM

CANTABRIGIENSE,

In obitum immaturum, semperq; deflen-
dum, HENRICI, Illustrissimi Principis
WALLIAE, &c.

CANTABRIGIÆ,
Ex officina CANTRELLI LEGGE,
1612.

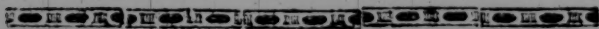

E P I C E D I I S E- quentis, anteambulo.—

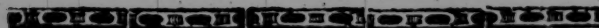
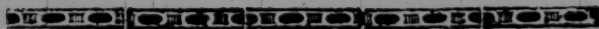

Equens Epicedium, curvis, aperte explicat, in-
spicienti, nos Academicos, inter lachrymas, &
suspiria, sicut olim solebat Augustus, inter Ho-
ratium, & Virgilium, moerentes, considerare: sed
ne miretur inspiciens, nos, mente nubila, &
fronte obducta, maestos intueri, quando univer-
sa maeret Britannia, neq. semel tantum, sed, re-
novato dolore, iterum, atq. sapius maeret. — Si querat quisquam,
quid rei sit, quod tantopere, ac toties, Britannia maeret; in promptu
causa est, Britannia facta est lusea, dextrum suum, nuper erutum
amisit ocellum, non sua solum gentis, sed etiam humani generis de-
licias perdidit, credulam, succedentis suae pacis, spem, abscessam
prematura morte, ferali murmure accepit. Nullus (opinor) tam du-
ro, & obfirmato est pectore, qui dispendium hoc, non desceat epide-
micum. Communis est nobis Academicis, cum reliquis Britannis,
huius maeror calamitatis, quin etiam nos, pra reliquis affectos
esse convenit: nam Apollineas, meritissimò, lachrymas, & Minerva
plantum, abreptus princeps exposcit, qui Musas, egregie, praeter ca-
etera dilexit, easq. capit prius diligere, quam nosceret, & antea nos-
cere, quam uti posset. Credo equidem, quod huius maeror iacturae,
omnem excederet modum, si pietas non vetaret nimium: — Suadet
pietas luctus moderationem, quoniam praereptus Princeps illustrissi-
mus in caelum euectus est, consors, confessorq. diuorum: suadet, cum
superstite fruamur Rege, semper Augusto: sub cuius felicissimo
imperio, pax triumphat aeternalis, ac nos facti tecti delitescimus: detq.

Deus, ut hoc clarum ac beneficium fidei diu conspiciamus. Deniq; suadet, quia licet primarius, atq; lectissimus, regie sobolis, flos, sit delibatus, Deus tamen opt: max: regium nobis, adhuc, reliquit semen. Quod, impense rogamus, ut saluum conseruet, & facundum reddat: Verumtamen, non ipsius suade medulla nos permulcere potest, quin abreptum Henricum Principem grauitè & iniquis animis feramus, --ac Epicedium hoc, insigne nostri mæroris indicium, ante cunctorum oculos exponamus. — Inspiciat qui velit, & nobiscum condoleat.

V. C. P.

Fax mentis honestæ gloria.
H. P. R. scitum.

Nate ad supremum Princeps dulcissime honorem,
Quid venit iam mentem tam citò velle mori?
Gloria non deerrat, quæ Fax tibi mentis honestæ
Efficeret pulchros lætificosq; dies.
Non gemina, totaq; fluens Pactolus arena,
Humanæve replent quæ bona cunq; sinus.
Quid referam tenerâ crispas lanugine malas,
Orâq; nativæ sanguine picta rois?
Illa vel irato telum extorquere Tonanti,
Vel poterant Stygium perdomuisse canem.
Dic age, dic tanto positum quid culmine rerum,
Sollicitet sedes, ire, videre, novas?
An quæ Pellæum pepulit te causa tyrannum,
Et tibi **PLVS VLTRA** est, & tua vena calet?
Scilicet immenso virtus incenditur æstro,
Néue humiles motus mens generosa capit.
Iam scio quidq; peras, & quæ sententia **SCITO** est,
Haud *humana* tibi **GLORIA** visa satis.
Ringeris angusti conclusus limite mundi,
Inq; iustas patrios ocyor igne polos.
Nec tua mortali contenta est fama triumpho,
Nec facit ad tantum parva corona caput.
Æternam merito petis, *Æternaq;* potiris,
Hæc tibi *Pax*, Princeps, hic tuus ardor erat.

Gul. Smythe Præpositus Regal.

In inopinatum & præmaturum obitum

Nobilissimi Principis, HENRICI Principis

Walliæ, & Gloucestriæ.

QVimodò flos Aulae, Patriæ Sol alter, alumnus
 Germanus Martis, fidei pugil, orbis & vrbis
 Delicta, regni columnen, diadematis hæres
 Nuper eras, qui gentis honos, qui gloria Circi;
 Hei mihi quam subito te cassum lumine flemus?
 Et geminat nostrum tua mors inopina dolorem,
 Hæcque iacet paruo tua gloria tota sepulchro,
 Messis & in tenera sperata exaruit herba.
 Te Rex, te Regina parens, te regia proles,
 Te regni Proceres, Ecclesia, curia, Circus,
 Teque scholæ lugent, lachrymas Academia fundit,
 Plangit roranti tua tota Britannia fletu,
 Te Bataui, te Germani, te Helvetia deflet,
 Et quotquot veræ flagrant pietatis amore.
 Tu Deus afflictis nostris succurrito rebus,
 Qui solus nostros nosti lenire dolores,
 Et lenire potes, si conseruare Iacobum
 Augustum incolumem nobis digneris, & illo
 Progeniem reliquam prognatam in sæcula longa,
 Et natos illorum, & qui nascentur ab illis.
 Hoc petinius Britones votis ardentibus omnes.

*Samuel Wardus Præfectus Coll.**Sidney-Suffexiensis.**In funere desideratissimi Prin-**cipis Henrici Frederici.*

EPITAPHIUM HENRICI FREDERICI,
 optimi Principis.

SÆCULICA, NATALIS: ITALIS, Terra Britannia:
 Anglica, fatalis; fors mihi talis erat.

Morbus

Epicedium Cantabrigiense.

Morbus letalis, mihi Lux idem genitalis
Vitæ immortalis; mors mea talis erat.

Serenissimæ Reginae Ma-

tris Lacryma.

Mater terna tibi; Regina, Ecclesia, Terra.
Fouerat hæc, vtero: gremio, hæc hæc, Viscere condit.
Hinc, Princeps: hæc, sanctus eras: hic, triste, cadaver.
Huic, lugeris: in hac, celebraris: ab hæc, resurges.

Flustrissimi Principis CA-

ROLI Fratris lacryma.

Dux, te Principe, eram: sum, in cælos te duce, Princeps;
ô possem, in terras te reducere, esse comes!
In Lacrymis, utcûq; , alijs fuero comes, & dux:
Et tibi principem in hoc pectore cedo locum.

Flustrissimæ ELIZABE-

THÆ Sororis lacryma.

Æneas, Henricus; vterq; à sanguine a Troium:
Sponsus, Elisa, tibi; frater, Elisa, tibi.
Flammâ, artus; lacrymâ, vsta genas: decessum adamati
Luxit, Elisa, sui; luget, Elisa, sui.

a Ve tanta est
in vulgus,
Britanni a
Troianis ori-
undi.

Illustrissimi Principis

*FREDERICI Comitis Palatini Rheni,
lacryma.*

Quin manate oculi pia flumina: nec magè falso
Gurgite, quàm Rhenus, Tamisis vnda fluat.
Manibus (* oclamet Tortus, Tortine patronus)
Nostra parentabit lacryma, care, tuis.

* contra se-
renissimæ Re-
gis Jacobi
librum exi-
mum.

Eiusdem.

4
Epicedium Cantabrigiense.

Eiusdem.

Carimen παλαιον εν τινι.

NEmpe; homo, humi: natus, denascitur: ortus, abortus:
Fluxa, fluunt: pereunt, parva: caduca, cadunt.
Si *Fredericus* abest; superest at *dilectis Elisa*,
Carolus & superest; nec *Fredericus* abest.

Academia lugens.

Spes Patris, orbis ocella, Domus columē, decus Aulæ,
Delicium populi, flos juvenum, ergo iaces?
Mereo, plango, gemo, ejulo, cor tremit, horreo, muta,
Obstupeo, exanimor, concido, commorior.

In morbum, & diem fatalem,

Diræ Poetica.

M*Aligna*, ah, febris; ah, nimis *maligna*!
Quid dicam gravius? Febris, ^b *solutor*

Unari, soboles Dualitatis,

Aestus turbide, sanguinis Venenum,

Pestis spiritum, obsidens cerebrum,

Cordis Proditor, inde strangulator

Pulmonum; meritò nocere porro

Nomen ominis hinc abominandi,

[*Febris!*] horridus audiāsq; Mortis

Lictor! perpetuūq; tortor ad sis

Acturis animam, per æva! neu quis

Dieme unquam sine te oppeat supremū!

Et tu *Sexte Novembris* (ipse Febri

Conseibas facinus malum malignæ)

Seriò tibi id imprecor; *Britanni*

Seri perpetim vt occinant nepotes:

Quintus quàm fuerat *Novembris albus*;

Sextus tam fuit (heu) *Novembris ater*.

b Monarch.
Iliad.

c Roel gen.
met. 1.2. c. 2.

Samuel Walfall.

C. C. C.

In obitum illustrissimi Principis,

ac Domini HENRICI, Dei Gratia Wallie
Principis, Ducis Cornubie, Comes
Cestrie epicedium.

G Audia, Spes, Lachrymaq; tuis Henrice Britannis,
Quò (spretâ terrâ) quò levis umbra fugis?
Ante fugam saltem iubeas mitissime Princeps,
Diuidat Henricum cum Iove Terra suum.
Linque tuis Lachrymas, Carolo Spem, tuq; beate
Omnia cœlorum Gaudia sume tibi.

Ioannes Furtho, Medic. D.
Trinitat. Coll. Cantab.

In obitum illustrissimi Henrici

Principis serenissimi Iacobi Regis fi-
lij natu maximi.

E Sse aliquam, nostras quæ spes decerpit opimas,
Aiunt invidiam, quam perhibent Nemesis.
Ne scelix humana nimis fors esset, & vltâ
Quàm fas est, nostræ proveherentur opes.
Verum hæc, quam memorant veteres, iniuria cœli est
Invidia, & vates plurima vana canunt.
Temperat humanas etenim res arbiter vnus,
Et sibi iure suo summa vel ima legit.
Quòd si quando atræ tulit inclementia mortis
Egrègia, hoc damnum pcenâq; nostra fuit.
Non ergò Henricum sapiens facio imputat vllus,
Sed sibi, qui non hoc munere dignus erat.
Non talem luctum, tantumue dedere doloris
Arthurus nouus, & Memnonis arma nigri,
Mersa olim medijs in rebus fulmine diro:
Henricum ciues vt gemuere sui.

Convulsam est columen, spes altera, tertia, restant,
 Quas videant salvas sæcula longa, precor.
 Ut vero senior tibi Carole tradere tandem
 Possit honoratus regia sceptrā parens.

Deslevit Andreas Downes *Græcarum
 literarum Cantabrigia Professor Regius.*

Ἐπικήδειον εἰς τὸν Ἑρρίκον τῷ ἐπιφανέστατῳ τελευτῶν
 Ἰακώβῳ τῷ παντ' ἀρίστῳ βασιλεῶς ἡμῶν
 τῷ πρωτοτόκῳ.

Ελπίς ἡ ἡμεῖς ἡ παῖς τῷ βασιλεῖ αὐτῷ
 Ευμπαΐης ἀρετῆς δρεψάμεν κορυφάς,
 Γενναίον προλιπόν, καὶ ὀμνικίλῳ ἐρατεινῶν,
 Πᾶσιν ἀρεῖς τοιᾶν καὶ κρυβέοντα γόνυ
 Ἐσι μὲν ὡς ἐτύμως συγερὸν πάδῳ, ὅτις ἂν ἄλλως
 Εἴποι, καὶ χαλεπὸν σίνδῳ ἄφρον ἰδίῳ,
 Ὅσποτε πρωτόθεν ἦν ὑπατριδῶν τις ἀπίστω,
 Ἐλπίσιν ἐν μεγάλαις ἀγλαίῃ-τε τραφεῖς.
 Ἀλλὰ θεῶ τῷ δοκῶν ἐργεῖν πᾶς ἐστὶν ἀνάγκη,
 Οἰκονομῶντι καλῶς πάντα τὰ ἡμέτερα.
 Ζηλωτὴ μὲν ἂν ᾤῃ καὶ ἐπιχθονίῃ βασιλείᾳ,
 Πυλὸν δ' ἡ ἐρανίῃ μίζονα ζῆλον ἔχει.
 Εἰ θαλάμους τε γάμων τε φίλης ἐκ εἶδεν ἀδελφεῖς,
 Ἄλλ' ἄμνοιο θεῶ τὸν γάμον εἶδε μάκαρ.
 Ἡμετέρης μὲν τοιγε σαρφέατος ἔστιν ἐλπίς
 Αὐτῇ διακρυόεισ' αἴτη ἀλιτροσύνης.
 Οὐ γὰρ δὴ τ' ἀγαθὸν ἡμᾶς τομὴν ἂν ποτε τοίῳ
 Ἐξοτίνης ἔτος, ἄξιοι ὄντες ἔχην.

A. D.

Illustrissimæ

Illustrissimi principis Henrici, præ-

maturam mortem *Thomas Harrison* Collegij

Sanctæ ac indiuiduæ Trinitatis apud

Cantabrigienses Vicemagister

sic deflevit.

ERgône sublatus nobis, heu! funere tristi
Henricus princeps, magnæ spes maxima gentis?
Amisitne suam, nunc mæsta, Britannia gemmam?
Lumine nobilitas orba est; Ecclesia fulcrum,
Publica res rerum columenq; decusq; suarum
Amisit, nec non summum gens docta patronum,
Deliciasq; suas Rex & Regina parentes.
Hæsit in ingenuo defixus pectore veræ
Religionis amor, sed detestatio falsæ.
Qualis gemma nitet fuluo quæ clauditur auro,
Virtus, Henrici generoso è pectore, fulsit.
Ille animos gessit celsos, & principe dignos.
Quid mores memorem faciles verèq; suaves?
Proh dolor! hoc decore orbârunt nos crimina nostra.
Sed qui terreni regni fuit agnitus hæres,
Percipit æterni celestia gaudia regni.
Summe Deus, parcas, irasci desine nobis,
Commeritis siveas offensi numinis iras.
Tu regem esse velis clara cum coniuge saluum,
Tu Carolum nobis serva, serva Elisabetam.
Tu nobis *salve*, tu murus ut igneus esto,
Tu nostri miserere, tuosq; beare Britannos
Pergas, ac rectum nobis concedere cultum,
Donec iudicio sistamur, iudice Christo.

In obitum prematurum spectatis-

simi Principis HENRICI Carmen
lugubre.

O Ceidicheu Princeps, gerinē Iouis, orbis ocellus.
Quantum in tantillo corpore mentis erat!
Maestas oculis inerat, pia gratia dictis,
Mars animos dederat, Delius ipse animam.
Addidit his artus Bellona, artesq; Minerva,
Mores alma Charis, Mulciber arma dedit.
Hæc dum cuncta refert Princeps vernantior avo
(Seu Princeps fuit is, seu Deus ille fuit)
Nescio quid maius spirabat adultior ætas,
Figere velle novo clara trophæa solo,
Velleq; se nostris caput obiectare periclis,
Et posse obiectis altius ire malis.
Heu quod non possit, Musæ, pia numina, flete
Innumeros numeros, absq; modoq; modos.
Cana fides, candor puerj, pietasq; senilis,
Mensq; virj iuvenis corpore iuncta iacent.
Et novus hic dum magna facit loca cœlica Princeps,
Factus es ô quanto Magnè-Britannæ minor.

*R. P.
C. C. C.*

In morte Principis Henrici

Carmen Consolatorium.

*Max. vident.
sing. lib. 4.*

I Nelyta tres hodie celebrat Burgundia fratres
(Si qua fides scriptis) nobilitate pares:
Carolus est alter dictus, Fridericus & alter,
Tertius Immanuel; nos sumus ergo pares:
Absit namq; licet Fridericus, ne crepet hostis,
Sublatus quasi sit, qui modò terror erat;

Qui

Qui modò terror erit, nobis prognatus eodem
Carolus en magnus feminio superest.
Absit uterq; (quod absit) Carolus, & Fridericus,
Nobiscum Deus est tertius Immanuel.

In symbolum Principis

HENRICI.

NVper vbi fortes traherentur Virginianæ
Symbolon Henrici principis illud erat,
Scilicet; *Et nobis fas extera quarere regna.*
Aut tunc præscia mens regna superna cupit,
Aut concepta Deus nunc dat cum fânore regna.
Extera forte petit, cœlica morte trahit.

R. Pernam.

C. C. C.

In obitum Heroicissimi Principis

HENRICI.

Distichon com.

Terra sub Augusto solet esse, at nunc tumultatus
Sub terra Augustus iacet, augustissimus Heros.

In cippum.

Marcuit hic Hyacinthus tristi Vredine mortis,
(Dulcis flos iuuenum) tulit algida bruma decorem:
Ai, Ai, littera lugubris sit marmore sculpta
Planctibus haud nostris indigna, aut floris honore.
Flos aret, fletu hic surgat, vel flosculus alter.

Aliud distich.

Quid? tumulo situs est? sat erit sibi pulvis ad Vrnæ?
Contegeret cœlum, non decet urna solum.

B 3

Eiusdem

Sydera sic passim cœlo rutilantia cernas
 Delabi: pluuios de cœlo signat at imbres.
 Nostri lucida gemma poli cecidisse videtur,
 Sint insucta genæ lachrymarum rore madentes.
 Num è cœlo cecidisse queror? pernicious alis
 Sydus hoc in cœlum remeat, prius vnde meauit,
 Crine novo decorare viam cui lactea nomen:
 Stellarum numerum sic ditat luce perenni,
 Lactea nec via sit sine te, quia te sine nigra est.

Rogéyse.

Dijne perire queant, nunc hæreo; numina terræ
 Dum fato cedant femideiq; viri.

Thom. Walkington socius Col. Ioan.

In obitum illustrissimi omnium

Principis HENRICI Walliæ

Principis.

EPITAPHIUM.

Hic iacet Anglorum pignus; dux inclytus vnus
 Wallorum, Scotiæ gloria prima suæ.
 Quem, quia terra tulit tanto nil Principe dignum,
 Transtulit ad Reges regia sacra suos.

ANGLIA. GALLIA.

Ang. **Q**uid fles alma soror? *Gal.* Quidni? meus occidit, cheu,
 HENRICVS; *Ang.* Rides pessima? noster erat.
Gal. HENRICVS, quo non alius nec maior in orbe,
Ang. HENRICVS, quo non clarior alter erat.
Gal. Re magnus meus *Henricus.* *Ang.* Sed spe meus iste
 Maior. *Gal.* Erat puer hic vester. *Ang.* At ille senex.
Gal. At meus immam sublatu crimine; *Ang.* Noster
 Non inruit, si non pro pietate, mori.
 Parce precor Supreme hominum pater atque Deorum,
 Si leuius dolui quæ grauiora tuli.

Isua Blaxton socius Coll. Trin.

*In funere optimi Principis ac Domini**sui fletus Sacellani devotissimi.*

AVgusta, sancta, pectori semper meo
Verenda, magni maior umbra Principis,
Soluta tanto funeri suspiria,
Verosq; famuli sentiet fletus sui.
Cui vita, postquam Principi erepta est suo,
Ingrata tota, quanta quanta ducitur.
Tu grata vivus cuncta feceras mihi:
Te propter, aures, Domine, dilexi meas,
Te propter, oculos, Domine, dilexi meos.
Sensi loquentem? multa poscebam deos
Sensus ut omnes audientes redderent.
Sensi obtuentem? (cuius aspectus amat
Quodcunq; amatur, cuius aspectus timet
Quicquid timetur) iam poscebam deos,
Non centum (ut Argus) somnolenta lumina,
Totum sed ut me tunc videntem redderent.
Namq; illa (superi) quanta, quæ spectacula?
Oculi venustum sed inicantes bellicum,
Et qui paternæ signa virtutis dabant.
Totumq; corpus apta virtuti domus
Mentem venustans incolam pulchræ domus.
Hic fortitudo summa sed suavissima,
Cui deinde pietas iuncta magnæ maxima.
Sic hunc in vnum conglobantur omnia.
En illa (superi) quanta, quæ spectacula.
At vnde tandem, quo ve læso numine
Tam dura tantæ fata virtutum spei?
An verò iniquè nos furorem immitium
Deosq; frustra querimus; heu faciles nimis,
Quos ipse sæcli tædio victus mali
Multa rogârat sed pia supplex prece
Cognata ut animam ducerent ad sydera

Summ. q;

Suumq; cœlum, sic precatus occidit:
 Nec occidisse dixerim Domitium tamen
 Qui missus astris sydus exoritur novum,
 Et Angelorum cantibus circumsonus
 Pars magna sancti factus est Sanctus chori.

Ric. Lancaster. Regal.

In fatum summi, & beatissi-
mi Principis HENRICI.

QVò fugis? ah vitâ quondam, dum vita manebat,
 Terris chare magis, nec tam citò debitus astris.
 Nondum annosa dies, nec adhuc tibi frigida membris
 Sævit hyems, tumuluinq; tuis aptaverat vmbis.
 Siste fugam superis: quid tam citò divus haberi
 Incipis, infelix, & felicissime Princeps?
 Quid caput auratis properant tibi cingere stellis
 Dij nimium cupidi? quin hic tibi sceptrâ, tuisq;
 Seri debentur regnis, Henrice, nepotes.
 Ah tibi regnandi ne sit tam dira cupido,
 Vt miseros mens sola tuos exosa Britannos,
 Aetherijs insueta vijs, iam recta decorum,
 Et festinatos cœli deponat honores:
 Hic prius in terris pacato numine regnet,
 Et tandem sceptris cedat satiata duobus.

Quamquam (si liceat nostros optasse dolores)
 O fortunatos, vel post tua fata, Britannos,
 Si patriâ, Princeps, non omni parte perisses!
 Nam si quis tantum nostris Henriculus oris
 Luderet aureolus (nobis solatia luctus
 Exigua ingentis) qui te tantum ore referret:
 Cujus ab aspectu poteras exire sepulchro,
 Atq; iterum blandis pueri spirare labellis,
 Nec penitus nos Te, nec tu nos funere tanto
 Perdideras, nobis sed qui post fata redire

Heu

Heu nunquam poteras, poteras post fata redire.

Sed quid vos, dulces cineres, quid vos fugientes

In superas sequimur revocanti carmine sedes?

Te nigri Soles (quis Solem dicere falsum

Audeat) & flentes lachrymis cælestibus Auræ,

Vndantēsq; suis sterunt in vallibus Amnes:

Te Musæ totis luxerunt fontibus; ipsi

Murmura ducentes imo de pectore Venti

Cum gemitu spirant, spirantibus adgemit Echo.

Ah miser! ah miseri non debita præda sepulchrj.

Ecce dies quoties, quotiesq; renatus Apollo

(Te postquam nostrò non amplius invenit orbe)

Atra nube cadens, heu toto sidere noctem

Excepit, mediòq; diem deperdit olympo.

I decus, j nostrum, cælestibus vtère fatis.

Et placidè (quando superis adnare necesse est

Littoribus) roseas Zephyri sublatus in alas,

Dive, triumphales cælorum illabere currus.

Non ibi fatorum, properato funere, iusta

Aurea mansuris abrumpunt otia regnis;

Sed tibi sceptræ manent nullo peritura sepulchro.

Et, quod gaudebis, medici bene nescia vita.

Nos tamen interea tumultum, tibi floribus istis,

Heu malè qui terris, nunc te moriente, supersunt,

Spargimus, ecce, tuum, nec te moriente supersint.

Quin ipsi lapides, nostri pia vulnera passi

Mæroris, gelidæ perfusi fletibus auræ,

Hos tibi de duro cantabunt marmore fletus,

Aceternumq; dabunt hominum tibi corda sepulchrum.

Carmen Sepulchrale.

Miraris qui Saxa loqui didicere, Viator?

Cæli depositum conditur hoc tumulo:

Cujus si famam, tacuissent saxa, putares

Hoc tibi mirandum, non didicisse loqui.

Si sapias, attonitus sacro decede sepulchro,
 Nec cineri quæ sint nomina quære novo.
 Prudens celavit sculptor; nam quisque rescivit,
 Protinus in lachrymas solvitur, & moritur.

G. F. T. C.

In obitum illustrissimi Prin-

cipis HENRICI Epi-
cedium.

PANDORÆ in mediâ pixide fingitur
 Spes mansisse, quod hæc rebus in vltimis
 Nunquam destiterit perfugium dare.
 Quæ certè mihi erat nunc malè fabula :
 Spes tota exiliit, cum occidit omnium
 Princeps, vix iuvenis, vix fuit in rosa
 Aetatis, periit quin citius rola.
 (Aetas immodicis sic brevis aduenit.)
 Ohe iam fatis est, desine Pallida
 Expugnare domos, desine regias
 Et telis humiles percute pauperum
 Natos; incolumem sic modò *Carolus*
 Nobis reddideris, (quem incolumem precor.)
 Pandoræ hinc nova spes pixide manserit.

Ex animo defleuit Ed. Heron.
Trin. Col. in Cant. soc.

Si, nisi quæ iustum poterit narrare dolorem,
Nulla querela mea est; nulla querela mea est.

QVas voces? quæ verba meo mea Musa dolori
 Dicter, sæpe tuos, princeps, dum defleo casus
 Henrice? ah, nimium tristes dum defleo casus,

Terra

Terra Britanna, tuos, nimiumq; (ah) terra, dolendos?
Scilicet egregiæ virtutis magnus alumnus
Occidit: ah liceat sic non dixisse: doleres
Sic minus, & quo te iam solareris, haberes.
Nēpe hunc (proh dolor) haud multæ virtutis egentē
Abstulit atra dies: ævo primòq; , futurum
Magnum olim, extinxit tibi, magna Britannia regem.
Præsidium (heu) quantum perdis? quàm bellica quondam
Pectora, & Henricos olim qui vinceret omnes?
Quantum animum Henrici tristes mors trahit in umbras?
Nempe amat hoc fieri, fata ut nimis aspera, nobis
Invideant, quæ magna vident; quæ parva, relinquunt.
Sic Dea venatrix lepores non figis, & agnos,
Innocuum pecus: at placuit, quæ maxima, cervix
In vulnus tibi: surgentemq; in cornua cervum:
Aut ore ingenti, insequeris, qui fulminat aprum:
Montibus aut summis, hirsutum pelle leonem.
Hos tu Diva seris, permulto & vulnere macetas.
Sic pulchrum ante alios demessum pollice florem
Ante alios vidi: primum quoquē matre carentem,
Quæ fuit in totis arbor pulcherrima sylvis.
Quare agite, atq; omnes huc mecum accersite luctus,
Præstanti iuvene, & præstanti Principe dignos.
Vos matres, vestros queis dulcia pignora natos,
Deflete hunc lachrymis: & erat quoquē dulcior ipsis:
Nempe decent manibus lacerata, vel vnguibus ora,
Et sparsi crines, sædatq; pectora palmis,
Principe defuncto, cum tristia cuncta videmus.
Vos iuvenes, calidus circum præcordia sanguis
Est quibus, & pectus duri in certamina Martis,
Iam neque lancea sit cordi, nec tela, nec ignes,
Nec bellator equus, nec sævi in bella dolones:
Pectoribus tantum runsis, ad sydera luctus
Tollentes, mæsti versis nunc ibitis armis.
En vestras pugnas, expectatòsq; triumphos.
Dicite iamq; senes (nam vos memorare potestis,

Tempora, quæ pulchræ fuerint regnantis Elisæ)
 Qualis erat rerum facies, cum viveret illa,
 Nulla quidem toto tempestas turbida cælo
 Tunc ibat, non læsa imbriis, non grandine tellus:
 Tunc quoque læta dies vobis, tunc lætus & annus.
 Talia & hic olim, si forsan nostra videret
 Regna quidem, terris spondebat tempora Princeps.
 Dicite iamq; Senes (nam vós memorare potestis)
 Tempora quæ fuerint pulchræ morientis Elisæ.
 Iam gemitus, iam luctus erat, iam pallor vbiq;
 Tristis, & ingenti manantia lumina fletu:
 Nunc iterum hos ite in luctus, vliq; magistro
 Flete, quod invidet Niobe, vel mater amoris,
 Cum percussus apro moreretur pulcher Adonis.
 Quis mihi iam linguas centum dabit? oráve centum,
 Ut vestros possim luctus Heliconæ tenentes,
 Et vestros fletus digno depingere versu?
 Nempe omnes lachrymis vidi, fletuq; madentes;
 Nempe omnes vidi tristes, luctuq; silentes.
 Nulla quidem dulces iam tum cantabat amores,
 Sive tuos, pulchræ qui sentis Daphnidis ignem,
 Sive tuos, auri qui falsum es versus in imbrem.
 Nempe illæ ad Cami iam flumina nota sedentes
 Ipsa quidem tum mæsta, & multo lenta dolore,
 Vel iam non liquidè labentis ad Isidis vndas,
 Mananti semper turbabant lumine lymphas.
 Tantùm vnâ audiui, Clíoq; hanc auguror esse;
 (Carminis hæc etiam penè est oblita dolore)
 Incompto has voces quæ fudit ad æthera versu.
 Heu! vbi nunc decus Anglorum? --- ubi gloria summa?
 Heu! vbi præsidium gentis --- est maximum? --- cheu!
 Iamq; viam voci dolor intercluserat. ———

————— Audis

Summe Deus, nostros gemitus, nostrasq; querelas?
 Exaudi nostrasq; preces, quas fundimus ad te:
 Sint aliqua ingentis tandem solatia luctus,

Sint

Sint aliqua : & simili frondescat virga metallo :

Fiat & imperij, fiat virtutis & hæres

Fraternæ, & Caroli lætemur nomine primi.

Gulielmus-Woodesfordus Coll.Regal.

A D

Augustissimum, quantum erat

Principum, HENRICVM Britannicæ cùm

Ditionis, tùm Spei Hæredem, obicæno

Novembre denatum,

Mæstissima Musula ominata

Nenia.

At usque, & usque, Sera Lucis Prodroma,
Novo madebis Lacrumarum flumine :
Iuvabit usque rore multo sordidas
Numerare noctes, & diem pluvii Ióvis
Intemperantem.

Perge, Ventorum Pater,
Aquosa Nubium corona, pergite
Liquere, pergite humidas prodigere opes
Et mense super, & Gente perditissimis.

Vel si redire prisca Pyrrhæ secula,
Vel omnis huc si possit Auster vertere,
Non uda, præter debitum, facies tamen
Non immodestis conspulta lacrumis
Esse aut Novembris possit, aut Britannia.

November ille hic, illa & hæc Britannia,
Fatale (credo) Par, & Mutuis malis
Abominandum, & quod, breves post circulos,
Pari vice expectare fas est ultimum
Chaos simul.

Nam quos Ruina, Calice
Henrice, quos non Noctis æternæ metus,
Cras nascituræ, vel perendie, tuo

C. 3

Debemus

Debemus omnes Funeri? Heu, nobis Tuæ
 Canuntur istæ Nenæ, Britannæ
 Extrema planguntur sub his numeris, Novæ
 Trojæ excidia, Phrygumq; Fatum.

Posteri,
 (Metum inter & dolorem vaticinor) Seges
 Vobis Mali hóc feritur Novembre, Vos magis,
 Magisque (tum olim) flebitis Charum Caput,
 Iugesque fontes Lacrumarum crescere
 Iubebitis Nepotuli, & quas unicus
 Siccare Mundi poterit Ardor ultimus.

Flebat Wrenn, Pembr.

ANxius ancipites agito dum pectore curas,
 Quos promã ad regni publica dãna modos,
 Flebilibus lamenta satis lugubria rebus
 Non equidem è Musis suggerit vna Novem.
 Heu & Ehu ingeminant Musæ, verba apta feretro,
 Aptæ etiam nostris nunc quoq; verba malis.
 Nam mala quæ verbis aliàs maiora fatemur,
 His saltem, his solùm vocibus exprimimus.
 Heu & Ehu caput amissum tam dulce Brytannis,
 Heu & Ehu damnum tam grave, Quis taceat?
 Sin cupias Quàm grande malum, Quàm triste Brytanni
 Inde ferant damnum discere, Quis referat?
 Scilicet in promptu est Henrici fata querenti
 Ultima, damna illinc insuper orta queri;
 At bona in hoc vivo, populo cumulata Brytanno,
 Vel mala in extincto dicere, Difficile.

A. I. Regalis.

Sic

SIt tibi forte datum. *Fas extera quærere regna :*
Cedere sic fratri, regna Britannia velis.
Nec quæ sita tuis, meritis, si scepra fuissent :
Nunc quærenda forent, altera regna tibi.
Magna petis, magnus Princeps, nec magna petenti,
Magna, tuis votis digna, Corona deest :
Altra tenes, cæloq; sedes, Data fata sequutus:
Fata nimis nobis tristitia, fausta tibi.

THe free borne thoughts, of Henries royall spirit,
Desird to winne a Crowne, not to inherit.
So thought his noble heart, to purchase more,
And leaue his brother, what was won before,
But when no Crowne was worthy him on earth,
He found in heauen, what life denyed by death.
Phi. Sheff. Em. Coll.

INfælix vna ante alias memorabere gentes
Wallia, præsidio quondam viduata tuorum
Regum : nunc etiam tutela Principis orba :
Qui fuit optatæ tibi pacis sponfor & obfec.
Obruit hæc multas vrbes populosq; procella :
Occidit heu Princeps triplicis diadematis hæres :
Cui cuncti dederant orientis solis honores,
Quis splendore suo stellas præstrinxerat omnes.
Vnde sibi pietas tam fortem, tamq; fidela.
Inveniat pugilem, primis ætatis in annis ?
In terris pietas altas rarissima fixit
Radices, culmo rarò maturuit alto.
In cælis, genus vnde trahit, lætissima floret.
Gaudia pertenui pendent terrestria filo :
Dignior æthereis succedis sedibus hæres.
Illic mortis inexpertum, curisq; solutum,
Gloriate vestit non marcescente corona.

IN lachrimas oculos, iecur in suspiria solue
 Wallia, tutela Principis orba tui.
 Cingebat modò bina tuos custodia muros:
 Nunc tibi dimidiæ causa salutis adest.
 Bina tui nauem fundabat & anchora regni:
 Anchora quassatam nunc tenet vna ratem.
 Hæc tamen abstergunt omnes solatia fletus:
 Affectas partes hæc medicina leuat:
 Quod pius Henricos compensat mille Iacobus:
 Plus radix ramis omnibus vna valer.
 Dimidium toto plus est, si noueris uti:
 Anchora tranquillo sufficit vna mari.

R. Hord.

I Haue no veine for verse, but if I could,
 Distill each word as pearle, God wote I would:
 But sorrow's pearles drop not from pens, but cies,
 Whiles others Muse doth write, mine, onely cries.

*ΠΙΛΑΡΙΞΑΥΔΟΣ S.**Damno luctuoso prius succedit votum.*

Tale tuum nobis (Princeps dulcissime) satum,
 Quale fuit teneris Vere pruina rolis.
 Cernimus ut gelido sordent sub frigore frondes,
 Infelixq; oculis vndiq; squalor adest.
 Hic viola languent, illic rosa sternitur, isthic
 Arct palma: novis gratia nulla satis.
 Non aliter tua pluma cadit: b sic lilia vestra
 Languent, sic vestra, te moriente, rosa.
 Permeat indomitus Musarum pectora luctus:
 Aula stupet: nusquam rure vel vrbe lepos.
 Singula quid referam? nil non lachrimabile: passim
 Omnia dant gemitum, Cætera quid referam?

a Insignia
 Principis.
 b Insignia
 regis.

Nulla

Nulla vnquam similem tibi gemmam viderit ætas;
Læserit & gemmam nulla pruina parem.
Plures si tulerit gemmas, similesq; Iacobus,
Rex, Pater, & patriæ SOL mihi semper erit.
O vtinam pluresq; ferat, similesq; Iacobus,
Lædere quas Mortis nulla Pruina queat.

Iohannes Aldem, è Coll. Regis.

*In funeribus Optimi Principum HENRICI,
Richardus Moundesford hunc
lessum fecit.*

A Deste *Hendecasyllabi*, quot estis
Omnes vndiq;, quot quot estis omnes,
Non ad blanditias, leuesq; lusus,
Non ad nequitias nimis iocosas,
Et risus Venerum Cupidinumq;
Infantis ioculis libidinantum:
Non ad oscula mille, deinde centum:
Sed suspiria mille deinde centum,
Dein mille altera, dein secunda centum
Et post millia multa, multa centum,
Adhuc millia multa, plura centum,
Dum crescat noua planctuum propago,
Quæ tanto queat esse par dolori,
Si tanto queat esse par dolori.
Clarus imperij comes paterni,
Certus imperij futurus hæres,
Henricus (prohibete dij deaq;)
Ipsus (nec prohibent dei deaq;
Crudeles niniuum dei deaq;)
Henricus moritur, suq; nostras
Omnes delicias, decusq; totum,
Et vestras, superi, obruit sepulchro.
Humani generis decus, sed ingens,
Communisq; Deum omnium voluptas,
Quo venustius elegantiusue,
Aut bellum magis atq; bellicosum,

Mails deniq; grandiusue nomen
 Non Phæbus poterit sororve Phæbi
 Aut hoc aut alio videre saclo.
 In illo Veneres Cupidinetq;
 Sed casta Veneres Cupidinetq;
 In illo Aonidetq; Apollinetq;
 Et chorus Charitum, atq; tota Pallas,
 Et quantum est superum venustiorum,
 In illo nova numini parabant
 Simul templa suo nouosq; celos.
 Sensit terra Deos, suumq; passim
 Quærebant spoliata pondus atra.
 In illo pietas, fidesq; sacra,
 Atq; cum pietate fortitudo,
 Non frequens comes, atque tota virtus,
 Sub vnâ vnanimes domo vigeant,
 Eodem vnanimes facent sepulchro.
 Heu funus variumq, multiplexq, !
 Heu mæstum nimis atq, luctuosum !
 Cui solaria nulla comparentur.
 Quare vos, comites mei doloris,
 Omnes vndiq; quot quot estis omnes,
 Dolere Hendecasyllabi, dolete.

Richardus Mowndesford. Col. Regal.

HOr è nel ciel altro piu chiaro sole
 Quello, che fu del secol nostro il vanto,
 (Hor et del nostro ed ogni secol pianto)
 Ne resta al mondo altro se non che duole.
 Quella alma leggiadra (piu che non suole)
 Miraua spesso Iddio, ed altrettanto
 Gode mirando sotto quel humil manto
 Ed hor nel cielo, altro che lui non vuole.
 Le cittadine l'vn e l'altro choro,
 Passando lui dicon, che luce è questa,
 Che nouo portamento, bel, altero !

Così

Così duoi mondi sole quel, che ploro,
Richiara tutti, onde (che mi resta)
| Col suo gioir tempio ogni mal pensiero.

*Il medesimo, R. M.
Coll. Regal.*

PAuca tibi Frederice negem? tibi carmina pauca?
Pro quò bis moriar; Tenebris Diana perempta
Liberet Henricum: sed inexorabilis, acer
Arbitrium fecit Minos, quem nulla superbi
Iura movent generis, non illum purpura flectit,
Non pietas, non arma; negat lex dicta refigi.
O præstans animi Princeps, belliq; laborum,
O fortunatum nimium te Principe regnum,
Heu nimium infelix regnum te Principe adempto.
O Pater Henrici decus imperiumq; Britannis:
Sed cohibe lachrimas: miseros meliora sequentur:
Non Anna absimili fecit te prole parentem,
Anna placens vxor sæcundo vitis in arvo,
Carole responde, tua te charissima plebes
Nominat, exaudi & iuvenem virtutibus æqua
Nectareus pietate puer, de funere phœnix
Fratri, Amyclæi pars fortunatior ovi.

Th. Scampus Regal.

In occasum unius stellæ Aquilonaris

*illius sideris, decennium abhinc orti in hoc
nostro hemisphærio.*

INsula cūm posita hæc subter Borealibus astris,
Non stellâ, at toto sidere freta deo est.

D 2

Stella

Stella prior, stella vna suos admouerat ignes,
 Plurima nunc vno in sidere stella nitet.
 Inde fit, occidit vna licet, micat altera, cùmq;
 Vna fit in cursu (fixa stet vna) suo.
 Tu Iacobe, tua es cum prole, & coniuge fidus,
 Distincta hoc septem lumina sidus habet.
 Cùmq; tibi gens hæc, septem subiecta trioni est,
 (Nomen enim tanti sideris illud erit.)
 Tot stellæ micare tuo de sanguine, septem
 Scilicet (o septem digna trione cohors!)
 Tu prima, & Coniux tua proxima, tertia Magni
 Nominis Henricus, (quàm speciosa trias)
 Quarta sit Ascanius Carolus, tanta indole Princeps;
 Certet vñ in toto schemate plena Charis.
 Quinta polo rutilans iubare aureo, & ignea vibrans
 Elizabetha, sua lampade lustrat humum.
 Sexta Maria, Sophia fuit stella vltima, septem
 Lumina sic vno è sidere *Fata dabant.*
 Sed tria subsidisse ferunt. & ab axe rotata
 Iamdudum æthereas subliisse domos.
 Est ea stellarum lex, & natura, revolui
 Scilicet, & variis stare, movere locis.
 Vnde fit, occidit vna licet, micat altera, cùmq;
 Vna fit in cursu (fixa stet vna) suo.
 In cursu soror vna fuit, deinde altera, fixa est
 Tertia, terra suam vendicat, vnda suam.
 Aequa manet Fratres fors, occidit hic, manet ille,
 Vtitur alterna vivus vterq; vice.
 Quodq; magis mirum, terram, siue æthera spectes;
 Est soror, est frater, nec sine fratre soror.
 Vnde alios sperare licet post secula scetus,
 Crescat & in sidus plurima stella novum.
 Novimus heu mœsti (dudum tribus æquore metis)
 Bis tantum esse duas ex Aquilone faces.
 Vnde metus, nè fortè recens non exeat ignis,
 Sitq; Poli radius quàm fuit antè minor.

Novimus: at vestram (Pia Numina) prorsus ad aram
Flectimur, o stirpi parcite Trina sacra.
Quæq; tot vna fuit sublimibus alta columnis,
Nè ruat in cineres lapsa supina domus.
Principis è thalamo liceat sperare nepotes,
Elisabetha tuo, Carole siue tuo.
Siue tuo (Veneranda Parens, atque Enthea Mater)
E cuius tumuit palmitè tanta seges.
Tuq; Pater Patriæ, (nodosa quid hæret arundo?)
Mitte sacrum pectus pungere, parce tibi.
Nam tuus Alistanax superest, regnoq; potitur
Viuo patre, novo in sidere stella noua est.

Ant. Sleepe Coll. Trinjt. soc. Cars.

Flemus opes Britonum fractas, tristesq; cadentis
Henrici cineres, & lamentabile fatum.
Tu modò, quicquid adhuc de tanto funere restas,
Fortunata anima, atq; ingentis nonnitiis vmbra,
Respice Sydereis è sedibus, & cape luctus,
Quos tibi nunc tumultoq; tuo, pia turba, frequentes
Mittimus, & meritos cineri libamus honores.
Verùm O, quis tantos fando æquiparare dolores,
Quisve tua infelix poterit lamenta referre
Anglia? sic te olim, meritò augustissime Princeps,
Amissum te, Eduarde, tuosq; Artbure, supremos
Defleuit manes, sic in tua funera, Eliza,
Iuit, fracta animo, atq; ingenti squallida luctu.
Tuq; etiam miseranda pariq; accensa dolore
Scotia turbaris, gemibundo & pectore clamas,
Anglia redde mihi, non sic tibi credita, redde
Pignora: nos humilem in terram deiecta ferentes
Lumina, nil contra: taciti simul agmina tantum
Miscentes, socias lachrimas, sociasq; querelas
Iungimus, & misti clamorem ad sidera late

Tollitur ingentem : miseris tu testis vtrisque;
 Tu, Tueda, Arctoos inter celeberrime fluctus,
 Tueda, Caledonios qui nostris diuidis agros,
 Ipse etiam obscuris multum genuisse sub antris
 Diceris, ac imis clamarunt Naiades vndis,
 Orcades atque extremis montibus exulularunt.

O dolor ! O virtus ! oculis quis flumina nostris,
 Quisve dabit capiti fontes ? te, Henrice, peremptum,
 Te fleamus, te triste caput : te, Henrice, vel ipsi
 Romæ, vel duris miserandum funus Iberis.

Te, Princeps, casumque tuum innox Indus vterque;
 Accipiet, Libycique & inhospita pectora, Parthi:
 Accipient : lachrymisque insuetis ora rigantes,
 Clamabunt, O digne Puer, cui longior ætas,
 Cui cælum, & series fatorum mitior esset.

Non te expirantem Nymphæ spectare, nec ipsæ
 Te Satyri potuere, aut, rustica numina, Fauni:
 Aspicias, ut fugiunt Nymphæ per lustra terarum
 Obscúra, ignotaque vias, desertaque, sylvarum
 Non illis fiunt, non illis flumina curæ.

Thamesis ipse diu medijs exterritus vndis
 Restitit, infelix, & ne quid tale videret,
 Auertit cupidè fluctus, atque edidit imis
 Flebile murmur aquis : sonuerunt flebile ripæ.
 Illum solantur non centum in flumine cygni,
 Quos vel candori dices certare niuali :
 Non illum centum, quæ toto in littore surgunt
 Sydereæ turres, cæloque minantia tecta.
 Tantum algas inter marens, ac densa salicta,
 Luget, & in lachrymas metuens ne flumina forte
 Deficerent, reuocat cursum, oblitusque tributis
 Rarius Oceanum repetit, fluctusque rependit.
 At vos, qui Aetonæ colitis camposque virentes,
 Frondentesque simul sylvas, felicia rura,
 Dicite (vos & amant Musæ, & vos carmina nostis)
 Dicite (vicino nam vestros alluit agros

Flumine)

Flumine) quos crebrò gemitus dabat inclytus amnis,
Edidit infelix quæ tunc lamenta sub undis.

Interea, Britonum terras quæcunq; rigatis
Flumina felici tractu, huc aduertite eurus,
Huc agite O fluctus, vestris famulataq; lymphis
Ne tanti pudeat partem vos esse doloris.

Nec tibi Tueda tuas nimium sit linquere ripas.

Ac infœlices nobis sociare querelas:

Sic tua ne posthâc infestent littora Phocæ,

Sicq; peregrinos crescens bibat alucus amnes,

Et tu, Chame pater, cui doctæ semper ad undas

Mille canunt Musæ liquidas, ac nulle Camenæ,

Hic aderis, ferosq; vnâ comitabère ritus.

Sic tibi nec limus posthâc nec inuutilis alga

Officiant, facilis sic fiat cursus, arenâ

Sicq; viam sternant Nymphæ, & candente lapillo.

Ipse tibi Oceanus, Princeps, meditatur honores

Neptunusq; pater, tibi quicquid maxima latè

Aequora numen habent: trepidant per cæula regna,

Perq; domos liquidas, tibi dona extrema, ferentes

Nereides, Nereusq; parens: centum vndiq; Nymphæ.

Addunt se comites, & lata per aquora flores

Spargunt, clamoremq; vnâ cum murmure tristi

Attollunt: resonant clamantibus aquora Nymphis.

Heu miserande puer, si quando fata dedissent,

Firmata vt virtus iusto tibi cresceret æuo,

Et Britonum regeres patrijs virtutibus vrbes:

Quæ tua narraret tum ingentia facta stupefens

Posteritas, seris venturaq; tempora sacris?

En vltro cedit tibi Gallia, fracta vel ipso

Nominis auspicio, en vltro deuictus Iberus

Munera fert, vltroq; tuis famulatur habenis!

Vidimus ah quoties iam, te domitore, parentem

Feruere equo campsi, atq; ipsum glomerare superbos

Nunc pedibus gressus, nunc altas surgere in auras!

Vidimus ah quoties prensantem fortiter hastam,

Quas-

Quassantemq; manu, & iam nunc aduersa ferentem
Pectora pectoribus, trepidis te assuescere rebus,
Imbibere & teneris etiam nunc bella sub annis?
Vidimus! & quantum speravimus affore rebus
Te nostris decus, & quanta hæc assurgere regna
Talibus auspiciis & tanto munere diuum?
Ast O nequequam nobis indulimus olim
Falices, diuos, felicia sidera! fata
Obstant, ne tantisq; foret nimis Anglica donis
Terra potens, te nunc Princeps dignissime, quondam
Spes Patris, patriæq; decus, communis utriusq;
Nunc dolor eripuit nobis, & inersit acerbo
Funere nigra dies, atque illatibilis hora.
Impleuit postquam nostras iam nuntius aures
Infelix, ac fama fuit tibi, maxime Princeps,
Ingruere, & teneros artus depascere morbum:
Quos pro te superos in vota vocauimus omnes?
Quas pro te domus omnes cumulauimus aras?
At frustra heu, superos in vota vocauimus omnes,
Et frustra donis omnes cumulauimus aras.
Ergone te æternus pallor, duriq; perennis
Invadet lethi sopor, & cinis ater habebit?
Dij superi, manes, & quicquid numinis usquam est,
Infandum prohibete nefas! sic ire sub ymbas
Inuisas finitis, cui vestri semper honores,
Cui pietas, & amor semper iustusq; bonusq;
Curæ erat, & quisquam iam vestra (ignoscite diui)
Numina, vel stultæ vestras colat irritus aras?
Tuq; etiam, O dux Astrorum, nitidissime Phœbe,
Phœbe, decus cœli, qui terras lampade lustras,
Aspicias hoc? & adhuc rutilis caput ignibus ardens
Axe moues, nec dum viduatæ lumine terræ
Nunc Phaetontæas iterum metuere tenebras?
Quàm mihi nunc superos & fata laceffere & acri
Insanire libet versu! sed carmina curat
Nec mea iam superum quisquam, nec inania vota.

Ergo

Ergo dies, qui te quondam discrimine tanto
Expedit, te nunc infelix auferet idem?
Heu miser, heu tantis nequicquam erepte periculis!
Heu frustrâ vitata prius tua, perfide Guido,
Dextera, sulphureiq; doli, tormentaq; cæca!
Et tamen hoc melius, cedentem leniter auris
Exhalare animam, placidâq; occumbere morti:
Quâm si periurâ vel te vis impia dextrâ
Tolleret, occultæue artes, aut triste venenum.
Hoc solum, hoc tanti casus solamen habemus,
Impia quod de te extincto non Roma triumphet,
Infidusq; tuas non iacet proditor artes.
Ipse Deus dedit hanc animam tibi, & vndiq; donis
Ditavit tantis, ipse & deponere rursus
Hanc animam iussit, positam placidoq; recepit
Ipse sinu. En vltro summi tibi limen Olympi
Panditur, occurrunt divi, veterumq; frequentèr
Fœlices animæ, mirantur pectora, suaves
Mirantur vultus: vltro procedit Eliza
Agnoscentq; suum, pulchrâ tibi Nectara dextrâ
Porrigit, ipsa novosq; tibi prælibat honores.
Hinc tu fortasse ad nostros iam lumina tractus
Conuertens, omnes certantes vndiq; cernes
Inque tuos ritus properantes, donaq; , tristes
Heu quæ extrema damus, tumulo & quas mittimus omnes
Inferias, lachrymas, & inania munera, versus,
Cernes: & (superi si forsan talia curant)
Accipies placidè, & studijs lætabere tantis.

O Princeps, satis ô colende nunquam!
Qui Patris patriæq; laus, decusq;
Vixisti, patriæ Patriq; factus
Nunc idem dolor es, grauisq; luctus.
O Princeps, satis ô dolende nunquam!
Artus ergo tuos rogus vorabit,

E 1

E:

Et tristis cineres fauilla pascet?
 Artus tam nitidos, & elegantes,
 Tam turpis rogi, & fauilla turpis?
 O vobis malè sit rogi scelesti,
 Crudeles nimis, & nimis voraces!
 Vos vel credimus ignibus deorum
 Incendisse domos, deos & ipsos
 Vos vel in medijs cremasse templis.

Te nunc? (omnibus ò magis beate,
 Quos aut vidit adhuc, videtvè terra,
 Aut posthàc alijs videbit annis!)
 Te nunc? (ò superi, inferiq; diui, &
 Quicquid numinis vspiam est beati!)
 Te nunc? (quàm timer hæsitatq; Musa, &
 Vix tandem reperit viam dolori?)
 Te funesta rapit dies, tuosq;
 Aeternis oculos premit tenebris?
 Tam pulchros oculos malis tenebris?
 O tibi malè sit dies scelesti,
 Dies noctibus omnibus vel ipsis
 Detestanda magis, magisq; nigra!
 Te nunquam nitido reducat axe
 Phæbus, lucida Memnonisve parens:
 Sed te perpetuæ ambiant tenebræ
 Iphis Tartareis magis tenebris
 Squallentes, magis & tenebricosæ.

Hen. Wickham, Coll. Regal.

ITe nouem (quondam lætum genus) ite sorores,
 Et canite, & cantus nil nisi triste sonent.
 Et tu Melpomene lugubres incipe cantus,
 Talia fata queri teq; tuasq; decet.

Melp.

Melp. **I**nsandum, mea vita, iubes agitare dolorem,
Angliacas ut opes, & tanti robora regni
Strata sub ingenti cogar defflere ruina.
Illicet occubuit, longo dignissimus ævo,
Nobilis Angliadum princeps. Quis talia ficcis
(Vel quanquã æs illi sit circa pectora triplex)
Enarrare potest oculis? quæ ferrea proles,
Barbara, quæ Scythiæ tellus non talia plorat?
Quis cum corporeas vires, animiq; vigorem
Audiit, & summo dignissima singula rege,
Cor sine fraude, iecur sine bile, adeoq; vel ipsa
Natura mitem, belloq; & Marte ferocem,
Insuper insignem pietate, omniq; trahentem
Laude iuventutis florem? quis deniq; qui cum
Virtutemq; virumq;, supremamq; funera nouit,
Temperet à lachrymis? Ipsi tristantur Iberi,
Ex meliore luto saltem quævis pectora Titan
Finxit. Vos verò Angliades, iuvenesq; senesq;
Et populi, & proceres, simul omnes plangite palmis
Pectora, nec detur modus, aut mensura dolori.
Plura velim, sed vox negat interclusa micatum,
Et sua condensæ corrumpunt verba querelæ.

Era. Cur me querelis excrucias tuis,
Cum nata in usum lætitiæ fui,
Nomenq; sumpsi exinde fato
Conueniens, Eratoq; dicor?
Vanum est querelis illachrymabile
Plorare fatum. Stant rigido viæ
Claustræ metallo, candidumq;
Trux prohibet Nemesis regressum.

Euter. Verum est alma soror, futile mortuos
Fleere: & multa bonis commoda mors habet,
Nec toti morimur, sed
Pars nostri melior rogos

Spernit funereos, scandit & Aethera
Inter coelicolas certa manens, vbi
Sedes fata quieras
Ostendunt sine termino.

Polyb. Sed tamen Nimphe doleas oportet
Principis tanti miseranda fata,
Cuius & quartum trepidauit ætas
Claudere lustrum.
Præcipit virtus, pietas, iuuentus,
Vis, vigor, robur, decor oris, atq;
Iuncta maiestas lachryma fauillam
Spargere iusta.

Clio. Est, est ô Polyhinnia
Quod fatum hoc doleas, ne doleas tamen
Plus æquo. Nam viget, & viret,
Clio si quid habet, perpete gloria.

Thal. Θάλαη : πάντῃ, canit Thalia laudes,
Siquid nostra potest Camena Θάλαη.
Θάλαη dum fluuij per æquor ibunt,
Pascet dumq;, polus serenus astra.

Calliop. Ipse mihi vocem tribuit pater optimus almâ,
Si quid Calliopes vox valet, ille viget.

Terps. Quid quod Terpsicoren delicæ mihi
Nomen dant, tamen & carmine flebili
Immaturo mei funera principis
Flebo. Sic pietas, sic meritum iubet.

Vra. At vos, ô frustra sædantes ora, sorores
Desinite, infestumq; Orco detrudite luctum.
Os sublime mihi tribuens pater astra tueri
Iussit, & hinc meritò nomen mihi Cælica creuit.
Dum cælum tueor, piget indulgere dolori,
Nec meminisse boni, quod habent post funera iusti.
Ilicet

Ilicet occubuit, superasq; decorus ad auras
Emicuit magna aligerum stipante caterua,
(Spes populi, spes sola virum, columenq; Britannum)
Henricus, novus Aethereis consessibus hospes
Additus, induiturq; rosis, & nectare manat.

Thomas Rege Regal.

SI quid vel eunæ, vel virtus Principe digna,
Vel spes imperij Principe digna sacri:
Si quid Ductoris magni prudentia præcox,
Vel si quid virtus bellica digna Duce:
Si quid ter comis Comitibus comitata seuro
Vultu per pulchras gratia fusa genas:
Si quid fortunæ, vel mentis munera possent
Tetrica mærenti flectere fata prece;
Qui Comes, & Princeps, & Dux sub marmore paruo
Hic reticens superum sum comes altisonans
Vivirem, & hæ lachrimæ, queis nunc Respublica demptum
Irrorat, niadidos non premerent oculos.
De Elysio si vera foret notissima calo
Fabula, vestra, Erebi Numina, cura foret
Hinc modo ad Elysios manes transmittere campos,
Quem mea commerita est integra vita locum:
Nec causas texat peruersus portitor, æstum
Retrogradum, aut tempus deficientis aquæ,
Luna licet lateat, flumenq; retrofluat, altos
Vndarum Oceanos, en populi lachrymas;
Si queritur mutos ventos, suspiria plebis,
Nobilium gemitus, murmure vela replent.

*W. Balcanquall Aul. Pemb. mæ-
rens mastiffimè parentabat.*

VOx, vestis, vultus, tristis, pullata, gemiscens,
 Quæq; soles arbor funeris esse comes.
 Nescit mæstitias poscat mens anxia vestras,
 An poscat nostris cedere Lætitij.
 Scilicet æquod habet fælix migratio damnum
 Vnde triumphalis parta corona fiet?
 Scilicet ipse quidem nil damni sustinet, hinc nos
 Grex suus infælix deuia turba sumus.
 Ergo agendum gemitus, dolor, infælixq; cupressus,
 Pullaq; cum lachrymis officiosa, cohors.
 Certate officijs feralibus, omnia vestros
 Oceanum, terras, astra docete modos.
 Humorem penitus lachrymis exhauriat ynda,
 Terraq; paulatim combibat omne salum.
 Ipsaq; guttatim, quas ebibit, expuat vndas,
 Expuat excelsi sidera adûsq; poli.
 Inde remittantur nimbi, confusio tanta
 Forsitan infando corda dolore leuet.
 Immò nulla dies, confusio nulla, nec artes
 Quælibet, Anglorum saucia corda leuent.
 Qualis Græcorum pupugit, cum Thesea Minos
 Abduxit Cretam, pectora mæsta dolor:
 Tum quod nulla foret reditus spes, insuper esset
 Victima semiboui quodq; futura viro.
 Talis nos horror turbar, quos æqua tuorum
 Fata, Duci nostro sic pereunte, manent.

Alias.

Cæsare defuncto triduum sol constitit, ingens
 Portentum hoc Romæ prodigiumq; fuit.
 Anglia perpetuas patitur (sors dura) tenebras,
 Fata stupenda hæc sunt, prodigiosa tua.
 Quin igitur vasto lachrymarum gurgite stagnent
 Flumina, reliquias obruitura suas.

Thomas Langworth, Coll. Trini.

Occidit

O Ccidit orbis amor, columen patris, patriaq;
Spes & præsidium, Religionis honos:
Pelleo juveni mundus si haud sufficit ingens,
An potuit capere hunc insula sola diu?
Qui fama occiduum jamq; orbem implevit eoum
Regna soli remnens, scandit ad alta poli:
Funera acerba suis, sæuo hosti grata relinquens,
Cælo animam, prope heu! quod tegat ossa solo.
Henricum non sic magnum sua Gallia luxit,
Pullata ut plangit terra Britanna suum.

Aliud.

Plebs, procures, Princeps, fundant matura Tonanti
Vota humiles; iram ut conceptam vertat in hostes;
Chara Deo & soboles Iacobi, rege Iacobo
Florescat regnante diu, cum prole perenni.

Ioh. Young. Colleg. Syd.

QUæ nuper fuerat Magna Britannia,
Fælix Imperio, Cæsare, Principe,
Nunc lugens sedeat Mæsta Britannia,
Magni facta minor Principis exitu.
Henricus soboles Regia, & aureum
Nostro à sole iubar, natus ad Imperi
Vniti regimen, Gloria principum,
Regnorumq; decus, Terror & hostium
Henricus, dolor, heu, vocis iter tener,
Et veris madida est pagina fletibus,
Singultuq; stylus labitur e manu,
Mens horret memorans, nec finit eloqui,
Henricus fuit, ô quàm graue dicier
Non est sed fuit. Heu occidit, occidit.
QUæ nobis animos, hostibus exteris

Terrorem

Terrorem indiderant singula vidimus
 Princeps summe, tuo pectore condita;
 Sed solum niseri vidimus: Amplius
 Nostri Mors viriis facta potens negat
 Et dat præproperè funeris in rogos
 Hæredem Imperij, Spemq; Britannici.
 Non illum Aula dehinc pulvere Martio
 Certantem, aut in equo hastilia viderit
 Vibrare, & celeri tendere dextera:
 Non illum famuli, non Thamefis fluens
 Richmondî propè sublime palatium,
 Non illum aspiciunt Consiliarij.
 Henricum recipit Regia cœlitum,
 Nobis ille parum, sat sibi vixerat,
 Corpus Mors hominum aspectibus abstulit,
 Sed pars viuit adhuc optima Principis:
 Intus pectoribus viuit in intimis,
 Nec morrem aut senium Gloria sentiet
 Si fortuna volet læta Britannia,

Tempora Loquentur.

Lambi piri.

AN vlla vena commodis poreft modis
 Scatere, quam, premente morte, destitit
 Benignitatis ille lætus alveus,
 Aquis fovere, recreare, vividis?
 Sed exprimendus est tamen dolor; dolor
 Licet repugnet ipse, sepiens vias
 Quibus meare verba destinaverant.

Vbiq; spiffa questuum patet seges.
 Suavi amore mæret, hinc, carens Bonus:
 Gravi timore gaudet, hinc, carens Malus.
 Minerva, cœli in angulo sedens, dolet

Sibi

Sibi perisse literisq; spem suam.
Doles, Gradive, fletibusq; non pudet
Rigare damna sæva militis tui.
Et ipsa turbulenta præ periculo,
Patronum abisse Pax sibi suum dolet.
Dolet sacrata Civitas Dei suum,
Suum ante tempus, interisse Præsidem.

At interim ille Civitate in alterâ,
Serena stella, luce prosperâ nitet.

Commorior: Quid enim superest? Quid hiantia cerno
Vulnera? quæ diris excepit Patria plagis,
Aegra malo, vix ut maneat spes vlla medelæ.
Quam grave cordolium nutans Ecclesia, Christi
Sancta domus, stabilis quæ damnû immane columna
Persensit, spatiumq; ingens, prope diruta, præfert!
Non nisi de scopulis genitus, de robore duro
Compactus, tantum posset spectare dolorem
Pectore securo: Dum communem vnica vitam
Mors superat victrix, figitq; superba trophæum,
HENRICI miserâ deiectum strage cadaver,
HENRICI, populo vixit qui vita Britanno.
Ergone tam curto trahitur de vellere filum,
Quo status ingentis terræ, quo gloria mundi,
Quo sceleris terror, Pietatis cura pependit?
At tu dignus eras, pro quo rediviuis Iason
Exuvias totas Phrixei traderet agni
Lanificis divis: agerentur ut aurea rursus,
Orbi admiranti, spatioso limite, sæcla.
Nos tamen indigni te Principe: Crimina nostra
Plorandam faciunt, onerosâ mole, ruinam;
Et gravitas lapsus, culpæ gravitate, creatur.

VMbra, nec tamen umbra (nam serenis
 Luxit mens ea moribus) per altam
 Felix vadē Poli viam superni,
 Hæres perpetuæ beatitatis:
 Illic certa corona, certa sceptrā,
 Quæ longè meliore sorte sumes,
 Quàm deferre potest status caducus
 Orbis inferioris. Omnia illic
 Nullis obvia casibus manebunt.
 Nunc cū præmia digna non valeret
 Immenſis meritis referre Tellus,
 Quamvis anxia de ſua ſalute,
 Paruit tamen arbitro imperanti,
 Qui te Iuſtitiaꝝ patrocinantem
 Aſtraꝝ comitem ſedere iuſſit.

Andr. Woode, D. I. Cant.

NVllo Henrice iaces (patitur nec fama) ſepulchro:
 Sed iacet ipſa tuo patria tota rogo.
 Parce igitur patriæ, ſi largo pectore ſletus
 Fundit, & in lachrymis mergitur ipſa ſuis.
 Hos fudere tibi lachrymarum (ô Patria) fluctus,
 Qui duo ſunt oculi, Chamus, Iſisq; tui,
 In ſletus prior ibat Iſis: tu Chame ſtupebas,
 Imo hæſitq; tibi fonte doloris aqua.
 Sic vires quærit flendi mora; ſeq; faretur
 Non oculis tantus poſſe natare dolor.
 Sed via cum lachrymis ſeniel eſt laxata, dolori
 Vix iam ſufficiunt Flumina tota tuo.

R. T. T. C. Gen.

PAllida Mors æquo pulſat pede ſuneris atri
 Sublimes Regum turres, inopumq; tabernas:

Debemus

Debemur Morti Nos Nostrâq.

Squalida Musa æquo pullât pede carminis alti
Lumina Parcarum & tenebrosum Ditis Avernum:

Scribimus indocti, doctiq.:

Tres inter Parcas, & ter tres maxima Musas
Hæc lis est, & adhuc sub iudice; vivere Parca

Musa Mori vetat Henricum.

Henricum, Henricum patula & tua Tytire Fagus,
Nec mea non *Arbusta* vocant, humilesq; myricæ:
Ingemit ingeminans vt flos Hyacinthinus, & j, & j;
Horrissonum quoq; littus *Hyla Hyla* omne reclamat:
Pulsant & *Cythara* chordas; *Lachrymasq;* refundunt
Stillantes; *Cytharea* choros maestissima ducit,
Et coeunt sicco Dryades pede, Naides vdo.

Vocem Naturæ quis lugubrem indidit? Arti
Luëtisonosq; modos? Musa: inspiransq; Dearum
Pectus, ad *Henrici* tristissima fata vocauit:

Nostrâq; conari docuit (gemebundula) verba.

Quin metricos immota pedes licet Arsq; Deaq;

Et Natura negent, facit ipsa Afflictio versum

Et dabit ingentem *De Tristibus* æmula Librum.

Rustica vel Musa est; graciles modulantur Auenæ:

Atrati Calami lugent; Academica Musa est:

Aulica vel Musa est; insignis Purpura plorat:

Entheus illachrymat Flamen, sic Clerica Musa est

Laica vel Musa est; Populus maestissimus erat:

Deniq; tota gravi iacet Anglo-Britannia Luëtus

Et squalens mœrore; vel Anglo-Britannica Musa est.

Vnanimusq; Nôvem Musæ, perijsse *Novenum*

Henricum, querulæ plangunt singultibus omnes:

Ecce inter Patinas & spumea pocula quærun

Romulides saturi, quid Nostra poemata narrant!

Infandum narrant & inenarrabile fatum

Principis, é medio quem sustulit *Ahmus* in Altum

Iupiter: Immiti nam nec (*Mirabile!*) dextrâ

Papicolæ cecidit Iesuitæ, aut frugibus offæ
 Loliolitanæ medicatis; Dixerit etli
Ecce Duo gladij, Petrus; ter iusserit etli
Surge, Occide, Petro, superis sonus actus in *Actis*,
Petræq; quæ Petro, concesserit omnia *Paulo*.
 Fata sed *Henrici Paulo maiora canamus*
 Principis, illustri quo gaudent nomine Reges
 Angligenæ, quorum Papa *conculcare Leones*
 Basilicos, & vel βασιλικὰν *inire*, nec ausus
 Nec potuit, toruis oculis tremefactus, & Vngue,
 O vtinam *Henricis* (Mea, Mæstaq; Gallia, binis
 Sors, omenq;, tuis par, Mors, Nomenq; fuisset
 Parisios tunc cum *Iacobinus* classe petebat.
 Tartareusq; *Ravilliacus*; Duo pignora *Pierus*:
 Eia age Mnemosyne, si quid meminisse iuvabit,
 Gallorum vt Reges, & Lamentabile regnum
 Eruerint Danai, vestros, Duo robora campi,
 * *Henricos*, (Heu Nobile Par) duo fulmina belli,
 Arma Virumq; cane. At iubeo renovare dolorem
 Infandum; præstat Gallos componere Luctus:
 Secum habitet Mea Clio, Britannica funera plangat,
 Et patrium *Henricum* tenebrosis euocet vmbribus
 Carmine, (vel cælo possunt deducere Lunam
 Carmina) quod Solem occubuum, modò raptet in ortum.

Nulla dies similem Solomoni, nulla secundum

Ante tulit, vel post afferet, αὐτῷ ἔπα:

Dixit, & Henricum iuuenili ætate peritum

Regisophum, Superos tollit adusq; thronos:

* *ab Alpha, princeps*, Mortuus est; Solomon ne viueret; * *Alpha, perires*

Ne Divina aliquod vocis ἰώτα, perit.

I. Watts. Coll. Iesu.

FLOS Iuuenum Henricus templo residebat Honoris
 Magnorum aspiciens clara trophæa virum.

Cæsar

Cæsaris hic laudes, illic sæua arma Britanni
Arthurī, Macedūm visā & imago ducis.
Hæc ait ostendunt fortes, Martīq; nepotes,
Dignaq; supremo sunt monumenta Ioue.
Vos tamen O cæli Reges modò cedere vitam,
Ac laudes æquas reddere spero meas.
Dixit, sed subito tenues vanciscit in auras,
Vitaq; crudeli reddita præda neci.

Ioh. Browne. Col. Gon. & Caij Socus.

CVM Phaetonteis exarserat ignibus orbis,
Iisse diem sine sole ferunt, sine lumine lucem.
Sic tua dum tristi procedunt funera pompa,
Mortua spes Britonum, regali stemmate Princeps,
Si solita Phœbus Viduatus luce lateret,
Vt saltem hæc visum fugerent spectacula nostrum,
Qui fortasse iuuet damno foret vsus in isto.
Dum quæ lux aufert, tenebræ solatia ferrent.

Alia.

Hoc vno infelix censebitur Anglia felix,
Quòd stupefacta sui sit grauitate mali:
Nam si sentiret defuncti in Principis vna
Quot sibi sint pariter quæq; sepulta bona;
Hoc Henrice tuum celebraret carmine bustum:
Funeris hora tui est funeris hora me j.

Maxima quàm subitus perturbet gaudia mæror,
Hesterni risus hodiernaq; lachrima testes.
Quinta magis felix, an sexta nefastior est lux?
Sexta nefasta dies, sed festivissima quinta est.
Quinta dies trucibus seruauit ab hostibus Anglos:
Hostibus ereptos orbauit Principe sexta.
Nescio maiorem dededit lux quinta salutem,

Parturiat nobis an plures sexta dolores.
 Quinta suos celebrat de sospite Rege triumphos:
 Fundit sexta suos Henrici in funere questus.
 Sic inter quintæ vitata pericula lucis,
 Et sextæ (heu miserum) suscepta pericula lucis
 Anglia diuersos agitat per pectora motus,
 Maximaq; ingenti permiscens gaudia luctu
 Insolitis vicibus variè distracta stupefcit.

Alexand. Bould. Pembr.

QUod pulli proceres, & atra plebs est,
 Quod singultibus incitatus æther,
 Quod madet lachrimis uterq; sexus
 Quod patres, pueriq;, & omnis ætas
 Vexant vnanimi Deos querelâ:
 Quod Britannia tota commouetur,
 Et luctu quatit æthera insolenti,
 Quod cum copia tanta sit dolentium
 Vix quenquam videas dolere falsò,
 Scias insolitum fuisse damnum.
 Scias Principis optimi ruinam,
 Qualem sæcula non tulere prima,
 Qualem sæcula non ferent secunda.
 Cuius præproperum, indecenq; fatum
 Affligat proceres simulq; plebem,
 Quod cum matribus oderint puellæ
 Et caro genitor timens nepoti,
 Quod Britannia tota condolescat,
 Quod verè quoque debeat dolere
 Qui falsò quoque nouerit dolere.

I. P. Anl. de Cla.

Δίμετρον χρονολογικόν

Clytonis Caesaris Britannici

cedentis HENRICI atatem, mensē, feriāq;
 feralem; succedentis CAROLI anspicalem;
 Annum vtriusq; PRINCIPATVS primo-no-
 vissimum (ab Epocha χριστογίας Dionysianā)
 numerose commetiens.

NonVS InIt MensIs: LVX scXta: ter(Ibat & aItas)
 ScXenaIs, CaroLo, HenrICI LVX aCta, refeCta.

Novemb. 6. An. D. 1612.

atat. sua 19. current.

PRINCIPIBUS

Henrico**Carolo**

sacrum.

Carolus, Henricus, Patriæ spes; Patris imago;
 Charus vterq; Dijs; Diius vterq; suis;
 Par Fratrum: Alterutri par alter. At Albion impar,
 Vnicus & Magno mundus vtroq; minor.
 Ergo. Henrice Iouis conviva vocare: Iacobi
 Carole. Vterq; regas cum seniore senex.

Tu Cæli, tu Dni soli, Distæ, Iacobe,
 Caroli an Henrici, dicne, Cuius ero?

Totus vtriusq;. Guil. Roufwell,
 Art. M. Cantebvig. Iesuanus.

Τὸ μὲν πολύθνηνον ἐπὶ ἐπελήλυθέ μοι καθῶ,
 ὁλοθυρομένῳ ἔνεκα τῷ Ἀρχόντῃ εὐσημία
 Ἑρρίκῃ, προέφως τε θνηκότη.

Plin. ad
 κα. Ο. γ. p.

Ὁμῆρῳ ῥα γὰρ αἰὲς (ἡρώων παῖς) δῖον ἐπὶ λήθε.

Αἶσα φάνη κηρυκὸς, ἀποφράς νήλεος ἥμαρ :

Κλυθμοῖς ὀμώζας δακρύματιν ὀμμαῖα φαίδρᾳ

Ἀρθευσον, καὶ κωκυλῶ σὰς τέγγε παρειάς.

Οἶμοι, διπλὴ καὶ τριπλὴ ὁλοφύρομαι, αἰ αἰ :

Πορφύρεον ῥόδον ἐς περιφρῆνον ἐν κονίῃσι,

Νίσσε κῦδ' καὶ κῦδ' μαλαρῶν τις ἀπὸ ῥροῶ.

a Epicedium

encheric. 23.

Herodotus

Thalia: de

vitreis sep. al.

Aethiop.

Senz. hym.

3. 710. sic a-

phnā vocat

Ἄδραμματ' ἦν ἑσποκρίτης, καὶ σκηνὴ βραχύτοτμ'.

Ἰκελοι Αἰθιοπῶν ὕαλ' περιπύζατε τύμβω,

Γυψώσαντες ἐδὼ δέμας, ὥς νεκρὸν περιλάμψαι :

Τοῖ ἦν παλίσας ἐρανίη καὶ αἶδ' ἀγνήλον.

Τηρήτω κραδίης τὸ γε σὸν βρέτας ἐν κευθμῶνι,

Πάμπαν ἀνασηλῶν, ὥσπερ μυδρῶο κολοσάδον.

Ταῦτ' ἰδρύσατο σῆλην

Thom. Walkingtonius.

Une chanson funebre sur la mort beaucoup
 deploré de tres filisstre Prince.

HENRIE.

I L ni ait difference aux cendres des chesnes haultx
 Ni a celles, respandues, des bas abrisseaux,
 Les grands Princes et Monarques tout un vous voyé
 Au sepulchre pourris, ou ils sont redigé.

Helas mon Dieu que poignante est ma Vie,
 Rempli de defustes et viftement esvanoui.
 L'Aier mes souspurs : mon breauage sont ruisseaux
 Des larmes de mes yeiux qui coulent d'en hault:
 La Terre mon cerueau, morfondu de douleur :

Le Feu, m'angoisse qui me brusle le coeur,
Hélas, le lis de nostre paradis est ici panché,
L'espoir de tout Europe est desjà retranché.
La perle du monde est perdu plus pretieux,
La rose est esuanide au prim temps, (plus heureux.)
Le miroir, la gloire, le coeur de la cour
Est soudainement arraché par la mort vainqueur.
L'estoile (presque soliel) claire de nostre ceil
Est esteint par le soufflé du mort, en traitt d'oeil:
Les gouttes d'ond aternelle sont seiches
Les graces bien tous presq, sont ici enseuelez.
Il a laissé ce royaume, mais ce que beaucoup mieux
Il a prin l'aïse du matin pour voler au cieux.

Th. Walkington.

*Henricus Stewart Cambria Princeps
Ter spe cucuristi, nunc pramia habes.*

LActavit fragilem spes triplex (Inclute) vitam,
Promittens triplicem (timuitq; id Roma) Coronam.
Scilicet vna tibi Boreali venit ab axe,
Venit ab Angligenis spes altera, tertia Cælis.
Spem primam Natura tibi, Fortuna secundam,
Postremam sperare dedit Deus ipse Coronam.
At crudelis opus Naturæ Parca peremit,
Et spem Fortunæ Mors dira fecellit inanem:
Cælestis remanet possessio certa Coronæ,
Quæ Te iam stadio vitæq; speiq; peracto,
Cælestem demum terrestri ex Principe fecit.
Accipis ô Henrice tui sic præmia cursus.

Regia constituit Te hæredem vita coronæ,
Morsq; cohæredem Te facit Imperij.
At minor Imperij solo est hærede cohæres:
Fœlix, cui Cælo sic licet esse minor.

Isackson, Pembr.

G 1

Quas

Quas (*Henrice*) rofas, quæ tu (*Iacobe*) resurgis
 Iungere regna, cadent siccine, iamq; ruent?
 Num Princeps nostris successit Tantalus oris?
 Cunctaq; vix primis gaudia tincta labris?
 Sic nos elusit fatum: (Iudibria fati)
 En quo perduxit fulmina, sceptrâ, duces?
 Fleuimus Henricos nostros: iam plus datur ultra:
 Profluat Oceanus, gutta quod ante fuit.
 Anglia quem Martem, quem dixit Hibernia Solem,
 Nec non speravit gens fore tota Iovem,
 Heu cecidit Princeps dignus, qui lætior esset
 Imperijs Scoticis, vrbis & orbis amor.
 Wallia cui titulum: genetricem Dania: patrem
 Gens Scoticana dedit, qui malus esse queat?
 Bellicus est Wallius: deuotus Danus: Achates
 Est Scotus: Henricus singula solus habet.
 Voluimus annales? Henrico prisca priorem
 Vix dabit: æqualem postera nulla dies.
 Sed rapimur fatis. Bombardica funera Fauxi
 Non sumus, elapsi voraq; (*Goure*) tua.
 En noua tristitia facies: quasi fata resultent
 (Cur nimis?) in nostris ingeniosa malis.
 Hæc animum tentant. Ac, si non furculus auri
 Frondescit Carolus, spes mea mixta metu.
 Tu tamen interea valeas (*Spes prima Britanna*):
 Te sequar ad superos, quo sine terra nihil.
 Atque licet minimus, lachrymis onerabo sepulchrum,
 Et, si lassatus, non satiatus ero.
 Carmina quid profunt, Musas superante dolore?
 Dum cordis lachrymis scriptito, (*Musa*) sile.
Richardus Parker, Cæio--Gon.

Quæ prius Oceano, Princeps dum vixerit, alma
 Terra hæc nunc lachrymis Insula fit suis:
 Quodq;

Quodq; magis mirum, totus cum lugeat orbis,
Hæc fit per lachrymas Insula Continens.

Natorum aspiciat Niobe lachrymabile fatum,
Vndante ex fletus flumine marmor erit.
Henrici aspiciat Niobe lachrymabile fatum,
Vndans ex duro marmore flumen erit.

In mentitam eius umbram.

Si princeps (Henrice) tuam se dixerat umbram,
Credideram, est Princeps quilibet umbra tibi.

Non hæc Henrici, sed vestra sepulchra Britanni,
Non hunc uestra tegit terra, sed hæc regitur.
Vestram dum studuit Princeps hic condere gentem
Heu fato ereptus condidit hoc tumulo.

HENRICVS ardor omnium, ah ignis tibi,
HENRICVS Martis gnatus & artis pater,
HENRICVS artis gnatus & Martis pater,
HENRICVS dolor & Britannorum decus,
HENRICVS Lupæ & Septimontij pauor,
HENRICVS Oriens noster & Occidens,
HENRICVS Henricorum gloria omnium:
HENRICVS ille sepultus hic, proh dolor!
Non Henricus Nonus, sed Henrici nouem.

Guliel. Cobte. Trin. Coll.

Hospes, qui transis, modò sta; cineresq; saluta
Sacros: utq; scias plurima, pauca lege.
Henricus migrat: (si Henricum dixerò, cuncta
Dixerò; in hoc etenim nomine cuncta latent.)
Dele (Poeta) tuum nunc Ἀθάνατοις Θεοῖσι:
Ambigo num possint Numina, nec nē mori.

Currebat pedibus quatuor modò terra Britanna;
Iacobo, Henrico, Carolo, & Elisabeth:
 Henricus regni spes, pefq; vbi lapsus in Orcum,
 Claudicat & facta est terra Britanna tripos.
 Atqui olim Tripodes sacri tutelaq; Diuum:
 Serues o Tripodem Phæbe Tri-unc tuam.

Fallimur? an frigus noxq; occupat omnia, postquam
 Phæbus in Hesperium verxerit Oceanum?
 Pullato en prodit peplo par triste sororum:
 Præbuit hæc vterum; Præbuit hæc tumulum.
Albion, ὀλβίος, albaq; erat: (proh omen!) ἀνολβός,
 Nunc facta, Illyrica nigrior atque picæ,
Scotia iam σκώτος est, tenebrisq; obducta: nec illum
 Tam genitum gaudet, quàm periisse dolet.

Vsq; adeò nulla est longa & sincera voluptas:
 Et lætis inter tristitia mista fluunt.
 Perpetui plausus fons venaq; quinta Novembris;
 Perpetui planctus Sexta Novembris erit.
 Hanc (*Britannie*) diem numerà meliore lapillo:
 Semper at hæc *ἀπορῆς* esto, nefasta dies.

Nè sit qui Priscos Henricos anteat omnes;
 Henricum hunc nonum Mors rape, Liuvor ait.

P arcitis, (*Angligenæ*) vestros diffundere fletV
 R ite sinus? periit vestri spes maxima regnI.
 I nterijt, quondam qui fecerat omnia vultV
 N obis læta suo: Nunc omnia squallida lu&V
 C æperunt fieri mortem lugentibus AngliS
 E gregij Iuvenis: meritò quem orbavit honorE
 P arca ni misproperans: nec regna Britanna sinebaI
 S ub sceptrò florere suo. Iam Martia totuM
 A nglia non terret mundum: pars grandis in vno
 N obilitatis obit, totà (me iudice) maior.

Gaudia

C audia iusta tamen, vel in ipsa morte, reliquit,
 L æticiamq; suis: cœlestia lumina passV
 I ntrauit propero, properantemq; excipit * altV
 E ternum, in nostris indignum viuere tenuis.

* Ter Hauch.
 altu p. o
 vrb.

I. Goodwin. Coll. Reginalis.

Nonne hic perpetuas dies tenébras
 Minatur? metuo male ominari.
 Lunam nil moror, aut minutiores
 Stellas, quæ occidere, & redire possint.
 Sol noster (Sol erat, sol aut futurus)
 Sol cuius radios mali timebant
 Queis mens cæca, oculatio coronæ
 Tota suspiciebat ad stuporem;
 En sol ipse cadit, caditq; in ortu.
 Sol qui ortu cadit, haud relucet vnaquam.

Atrum dico diem, tuam Nouember
 Te dignam sobolem (inveniste Mensis.)
 Num excidit tibi quo lepore, quantis
 Gaudijsq; lubentijsq; quantis
 Septimum decimum tuum per annos
 Complures celebrauimus? quid ergo
 Tu quintone tuo, tuoq; sexto
 Compensare putas? solesne amicis
 Sic reponere parricida Mensis?

O tripeffime Mensium Nouember,
 Improbissime Mensium Nouember,
 Ingratissime Mensium Nouember;
 Si strages meditetur vsq; & vsq;
 Infelicius, aut magis nocivum
 Nil præstare potest manus Nouembris;
 Infectum faciat ni opus Decembris.

T. C. Joh.
G 3

Heus

HEUS cynice te Menippe, Musa lachrymis
 Huc madida condignis vocat testem; Obsecro,
 Quid est in orbe quod putas amabile,
 Intigne? quid pulcrum, decorum, aut dulce? quid
 Honoris atque gloria, aut famæ super
 Quod non vides hoc tumulo reconditum?
 Quin repete Marcellos, Titos, Germanicos,
 Ipsumq; Iulium, aut potes si quid supra.
 Arthurum, & illud Angliæ flebile decus
 Illum Richardum: hos marmor vnum hoc singulos
 Simul capit, Proh fata iniqua! proh dolor!
 Tum cynicus ingentem ad cachinnum se parat
 Quantum potest; HENRICVS at summo videns
 Marmore quod inculptum est, tacet; legit, dolet.

Tho. Younge. Trin. Coll.

ΗΝΡΙΚΟΣ ΣΤΕΥΑΡΤΟΣ

Ἀναγραμματικῶς.

ἜΡΝΟΣ ἜΣΤΙ ΚΡΑΤΟΤΕΣ.

ἜρνΘ κ' ἦν, χ' Ἔρν εὐανδρὲς κἀν ἀπικέρθῃ,

Οὐκ ἐμαραινθῇ, ἀλλ' ὦ θαλροτέρῳ θαλεόν.

Ἔσκε, χ' Ἔσι κράτος ἜρνΘ μέγας ἐνθα μονάρχῃς

ἘσόμενΘ μάκαρος πῶν βασιλεύει ἀνθ.

ἜρνΘ ἐτ' Ἔσι κράτος, λείπων τριμερῇ βασιλείᾳ,

Σὺν τριάδι κρατεῖ Ἔρνος (ἰδὲ) Ἔστι Κράτος.

Thom. Boswell. Coll. Magd. Cant.

CUM tetigit tantum communis causa doloris,
 Obduro: fatis tutior usq; meis.

Cum mea fata premunt, quin & patientius istuc
 Perfero; communis dummodo salvus honos.

Tum

Tum lubet exiguos elegos effundere : & ipfas
 Pieridum lachrymis sollicitare choros.
 Ast ubi communi celerat consumere nomen
 Proprius, & proprio publicus ipse dolor.
 Nænia præ lachrymis cui non stupet, exeat illi
 Nænia. Mandat enim musa tacere mihi.
 Nam velut angusto dum cætat vasis in ore
 Singula lymphæ foras trudere, tota manet :
 Sic mea lingua filet, stat mens, vox faucibus hæret :
 Dum prohibet fletus flere, dolere dolor.

Io. Williams Iohan.

Quam vellem mihi Papistæ nunc esse liceret,
 Ut pro te, aut possem fundere vota tibi?
 Pro te non opus est (sancte ô Princeps) tibi non fas :
 Pro te fundo tamen, Carole, vota Deo.

T. O. C. C. Ç.

Ἀιάζειν σύμπασιν πάρα κλεινοῖσι Βρετάνοις;
 Διπλὴν γράμμα τὸ σὺν νῦν ἴαμινθε λαλεῖ.
 Ἀνδρῶν Ἀμυκλείου πολὺ κάλλιον ἐξεμαράνθη,
 Καὶ τὰ πρῶτα γένος ἐξ ἰσάτοιο δάλλῃ.
 Οὐκ ἔτι τὸν Ἀδωνιν ἔκλειε καλὸν Κυθήρια
 Βήσας ἐν Λιβάνε θυμὸν ἀτυξομένη.
 Οὐ τὸν Πηλείδην ᾠδύρετο τόσον Ἀχαιῶν
 Ὅν πρόμον ἐκπάγλως ὁ στρατὸς ὀκλύμενον.
 Οὐδ' ἰσὺ Τρωάδων ποτ' ἐρ' Ἑκτορὶ πένθῃ ὕραρε
 Κίον τῆς πάτρας τόσον ἀπολλυμένῃ.
 Ὡς ὀλοφυρομένοισιν ὑφ' ἡμερῶν ᾤετο γόοιο
 Σοὶ ἐπὶ τοῖς δῆμοις, ἔρριπε, ἦν Βρετανῶν.
 Τὸν νέκυν ἀνδρῶσιν ᾤς, ἔπεισι θεννῶδεςτι πάντες
 Κείμενον ἐν μέσῳ βάλῃσι μεσόπολοι.

Ἀνδρέας Δαννῆς.

Parce

Cento Virgil.

- Æn. 1. **P**Arce metu (*Jacobe*) manent immota tuorum
 26. Fata tibi: Licet ex oculis se auerit, & aufert
 Euryalus (metaſq; dati pervenit ad avi,
 5. 295. Euryalus forma ante alios pulcherrimus omnes,
 12. 19 O præſtans animi juvenis, lumenq; iuventæ!
 9. 310. Ante annos, animumq; gerens curamq; virilem!)
- Geor. 4. 208. Stat fortuna domus, duri ſolatia caſus
 3. 660. Solamenq; mali, magnæ ſpes altera Troiæ
 1. 593. Os humeroſq; deo ſimilis (Tibi) cuius & annis
 Et generi ſatum indulget, pulcherrima proles,
 CAROLVS ALBANI decus imperiumq; STEVVARTI
 3. Et ſoror, O! fælix vuâ, viridiq; iuventâ
 1. (Te memorem Virgo), iam plenis nubilis annis.
1. 239. Hinc fore Ductores antiquæ ab origine gentis,
 Illuſtres animas (maneant de gente Nepotes
 Geor. 4. 227 Syderis in numerum) genus inſuperabile bello,
 1. Imperium ſine fine, & ſpes ſurgentiſ Iuli,
 Cœleſtum vos magna iubet, ſic voluere Parcas,
 Sic ô ſic, Superi.
- Et Regina graui iamdudum faucia curâ,
 1. 232. Triftior & lachrymis oculos ſuffuſa nitentes,
 12. 686. Et roſcas laniatâ genas, crudeliter ora,
 Ora manuſq; ambas, nati concuſſa dolore,
 2. 8 Temperet à lachymis. Quanquam,

Chronogrā-
 ma in ann.
 Chriſt. quo
 mortuus eſt
 Pr. Henr.

*QVIs taLLiſ fanDo
 TeMperet à fLeſiV?*

*Non Ego, Gnſil. Bouſſuel.
 Art. M. Cant. Jeſuannus.*

Æn.
 4. 389.
 10. 472.
 4. 41.
 1. 595.
 6. 377.
 8. 511.
 6. 684.
 5. 295.
 1.
 2. 646.
 6. 756.
 1. 26.
 6. 495.
 12. 411.
 Hunc tan-
 tum terris or-
 ſtendunt fata
 neq; vitra
 Eſſe ſiunt.
 6. 869.

Henricus Stuarthe
Ter-unicus est.

Iste quis est vnus? vel (si placet) iste ter-vnus,
Cui ter charus hic est? Sancta triuna trias.
Vivens, Henricus ter nomine tertius isto.
Charus erat, verum charior est moriens.
Trinæ Musarum triadi, dum fata sinebant,
Charitibûsq; tribus charus hic vnus erat.
Charus erat triplici regno, cui nascitur hæres,
At tria fata negant, huic tria regna dari.
Iam moritur; triadi sit charus morte triuni.
Omnia sic tria, vel multiplicando tria.

Nathanael Drayton Coll. Reginalis.

Non nobis opus accersere præficas,
Quæ iussis lachrymis funera defleant :
Non urnam revocare, ossaq; filij
Quæ veras lachrymas ciant.
Heu patris patriæ filius occidit,
Tanto flebilior patre; proleq;
Aut nobis etiam : patria cæteris
Quanto charior omnibus.
At qualis cecidit filius? ô tuum
Solamen solidum (rex, pater optime;)
O (regina) tuæ deliciæ vnica;
Nec non laus tua (subdite.)

Et sanè meritò : mente simillimus
Cum patris fuerat, corpore matris, &
Par votis populi corpore menteq;
Dum mens corpore claruit.

Hinc illæ lachrymæ. Quid nisi lachrymæ,
Quæ risu perijt, gaudia, pax, salus?

H 1

Hic

Hic nobis erat hæc, heu! erat omnia
Rifus, gaudia, pax, salus.

Ioh. Waite Coll. Chr.

Lætitiam pro more fuit nescire Decembri
Mensis, cui infausti nomen & omen erat:
Nunc citius mala fata iubent lugere Nouembri,
Tempore quo cecidit Martis, & artis honos.
Imbres ipse Novem fundam, cumq; æthere solvam
Me meritò in lachrimas, quando November erit
Eiusdem.

Cambria querela ob principem amissum.

Quæ contempta diu, nuper contenta videbar
Nunc pénitus subitis sum lacerata malis,
Inscia quid merui? quæ me malè vexat Erinny's?
Fælicem, miseram, me facit vna dies:
Cambria siste tamen, lugubres mitte querelas,
Est tibi nunc princeps alter, & alter erit.

Guilielmus Robertes. Coll. Reginalis Socius.

Gratemur nè (*Henrice*) tibi, magis annè queramur?
Eripuit regnum Mors, eademq; dedit.
ἡ ἀνὰ χροσίων pro terreis cœlica sceptrâ
Grata tibi, nobis fors ea flenda manet.

Ed. Fr. Col. Chr.

TAmne repentinos ergo peperisse dolores
Gaudia? tam sævos tranquillo ex æquore fluctus?
(Quoq; mihi accendat magis indignatio mentem)
Tenè itis, Princeps Auguste, video querelis,

Et

Et causam, & triste infælicibus argumentum?
Cætera promissis respondent omnia fati:
Atq; expectati præstant sua flamina venti.
Tu solus (nostræ Palinure future carinæ)
Eriperis, totamq; incestas funere classem.
Quale nec Aeneadas Misenum in litore matres,
Nec Priamum Hectoreas desilentem exercuit umbras.
Aesliuâ qualis philomela sub arboris umbra
Flet noctes, flet mæsta dies, quos fortè viator
Detrahit nido (pueris ludibria) sætus:
Vsq; suas geminat Phæbo veniente querelas,
Vsq; suas geminat Phæbo redeunte querelas:
Haud secus indignis incedit faucibus curis
Mater, & ereptum sub pectore voluit amorem.
Fine carent fletus: hoc tantum perdita carmen
Integrat, atq; istis latè loca questibus implet.
Quæ vultu prius elato, quæ pectore matres
Reginas inter mater Regina superbas
Augusto incesse iactantior, altera vitæ
Fata, aliæq; vices mihi convertuntur, & inter
Nunc infælices infelicissima matres
Et vivo, & videor; quid enim iuvat ille futurus
Ambitus, & vinclo quam dignare iugali,
Externas inter tanta expectatio gentes?
Quidve (per immensum quæ fama vagaverat orbem)
Te sævus tantum portendi fulmen in armis?
Quos expectanti debes mihi nate nepotes?
Quanta tuis debes sperata trophæa Britannis?
O vtinam nunquam te mæstæ inimica parenti
Fata ostendissent! hoc vel si fata negassent
O vtinam extemplo (luctus minor esset) obisses!
Nunc mihi dant luctus, tua (fili) munera: quantum
Virtute exuperas, tantò me impensius angunt
(Te pereunte) imo fixi sub corde dolores.
Prosequitur tali (O Princeps) te carmine mater.
Maiestas patrem, regniq; immensa tuendi

Cura vetant nati fatum lachrimare, sed intus
 Ingentes tacito volvit sub pectore curas.
 Ingruit in cives maior, miserisq; colonos
 Terror, & aërias intactæ Palladis arces,
 Musarumq; suo temeravit tecta tumultu.
 Sed quis erit modus? aut quæ nunc solatia tantos
 Compensent luctus? quod si solatia luctus
 Quæ pensent tantos, quisquam expectarit, ab illa
 Sede tuam Elysia reducem expectaverit umbram.
 Sed Iovis hoc leges, sed nostra hoc fata negarunt:
 Crudeles Iovis has leges! crudelia fata!
 Chære vale: nobis quem non virtutis egentem
 Dira indignantis rapuit citò numinis ira.
 Chære vale: quem si quidquam mea vita, precesve,
 Si tua quid possent aut voto, aut sanguine regna,
 Nulla indignantis rapuisset numinis ira.

Gual. Waller. Coll. Regal.

Surgens imperij decus Britanni,
 Henrice; egregiæ spei propago,
 Votum publicum, amor parentum, & olim
 Ingens gloria gentis vniendæ;

Quid desiderium moras trahendo
 Producis nimis & nimis, tuorum?

Dormitum satis est, tene ille Princeps,
 Dormitum satis est ocelle: Surge,
 Exergiscere, te tuus salutat
 Fœlix, sospite te, popellus: Ohe!

Quid desiderium, moras trahendo,
 Producis nimis & nimis, tuorum!

Ecquid molliter acquiescis? illud
 Et nos expetimus; sopitue sensus
 Dulcis visio? non negamus; at si
 Dormis; saltem aliquando nos reuistas,

Nec

Nec desiderium, inoras trahendo,
Producas nimis, & nimis tuorum.

Eheu nos miseros, malasq; Parcas!
Quæ raptim omnia bella deuoratis,
O factum malè, fortis ille Princeps,
Prudens, magnanimus, pius, benignus,
Vestrâ nunc operâ cubat sepultus?
Nec spes vltior manet videndi
Os suaue, aut oculos micantiores,
Aut quidvis facilis quod architecta
Natura ad numerum redegit, illo
Pulchro in corpore? pessimæ puellæ
O factum male! nec resarciendum,
Ni votis aderis benigne Iesu
Nostris; & sobolem bees relictam.

Quos dones Britonas tuos precamur,
Ant' hæc, destituisse nec solebas.

I. H. C. T.

Henicum ignoti flebunt: quâq; aureus orbem
Cynthius illustrat, quaq; vdis conditur vdis
Ingentes gentes flebunt venturaq; proles.
Augustusq; Titusq; ingentia nomina cessent.
Omnis & Henrici præscribat pagina nomen.
Alter Alexander vixit, sed sobrius: alter
Iulius, ac bonus & clemens & v' omnia dicam
Ille Henricus erat.

Magne pater patriæ tua si vixisset imago
Atque hæres regni, qui morum filius esset,
Gloria se quantis attolleret Anglica rebus?
Inuida fata negant, & fors ingentibus ausis
Rara comes, nimium ô nimium nostra Anglia visa
Esse potens, tali nato, tantoq; parente.
Ergo dolet mortem Mars, occisissima Pallas

Obstupuit, languent homines, animalia torpent,
 Et bellator equus lachrymis vndantibus ora
 Mœsta gerit, positis phaleris : & missile telum,
 Telum quod Princeps ingenti turbine torset
 Frangitur, & squalent hastæ ferrugine turpi.
 Sola sed aurati splendent pallatia cœli
 Henricus simul ac successit nobilis hospes.

Stephen Haxby Col. Ioan. So.

Regni columnam turbine dirutam,
 Crudoq; victum vulnere Principem
 Primâ renidentem iuventâ
 Quis poterit reticere florem?
 O fluxa rerum conditio, o fides
 Incerta vitæ, nec minis indolis
 De iure suspecti vigores
 Ante suos volitantis annos.
 Hoc hasta Princeps, hoc sonipes tuus
 Spuma decorus, vel graue quod quatis
 Pilum indicabat, cuius iectum
 Finitimi tremuere Galli?
 En & repostæ sedibus vltimis
 Gentes Iberum funera, funera,
 Factura lætos, vaporanti
 Aure bibunt, tua, magne Princeps.
 Talem autumnarim temporibus Patrum
 Dedisse letho gaudia Principem
 Hosti *Nigra*ntem, sed secunda
 Forma tuis quoq; fuit armis.
 Proh quid trophæi tu pareres manu,
 Cum per phalanges victor Ibericas
 Ceu flamma per cæras, vel Auster
 Horrisono fureres profundo?

Iners Galeni stirps, & inutiles.
Mundo cohortes, non lapis vispiam,
Non vlla radix, quæ valentem
Viribus erigeret iuventam?
Natura spondet, cur negat artifex,
Ars vlla si sit? sed mera somnia
Quæ venditatis: vel scelesti
Dicite cur medicina cessat?
Fatale vulnus quod dedit Atropos
Ars nulla sanat, non panaces liquor
Stillatus, aut dictamnus Idæ
Vmbroso properata saltu.
Quod si qua virtus lanificas colos
Posset morari, tu faceres decus
Grantæq; Phæbæq; turmæ
Digne senex redeunte vita.
Quo nemo sacri vel coluit magis.
Vel arsit ora Principis integer:
Nunc osor aula, se beatis
Integit immoriturq; chartis.

Sa. Collins Regal.

QValis ab Idæo conscendit vertice pastor,
Mobilis hirsuto quem pede vexit auis,
Ad superiq; domos & limina sacra Tonantis
Constitit, in nitidæ flavus honore comæ,
(Multum ille & charo defletus iure parenti,
Nec levis ah matri causa doloris erat.)
Haud secus æthereas iuuenum pulcherrimus arces
Ingreditur, patrij spesq; decusq; soli.
Illum etiam lynces etiam fleuere leones,
Quæq; ferox tumidis instrepit vnda vadis.
Aix tamen ante alias lacerâ Windsoria crissâ,
Et schola finitimo tristis Etona loco.
Dicite vos ripæ, vel amænæ dicite syluæ,

Quo

Quò tener ex oculis Dux mihi raptus abiit?
 Anne aliquo forsitan dormit captiuus in antro,
 Et vetus è merito corpore forderet Hylas?
 Quisquis habet, vestros repetet pius incola saltus,
 Arvaq; deserto vel Ioue digna peti.

H. Homgrane. Regal.

EXtinctum primo Daphnim lugemus in aruo
 Arcades, indigno scdaturum vulnere Daphnim,
 Haud humilem pastorem, altâ de stirpe Menalca,
 Diffita cui parent hinc atq; hinc arua, gregesq;
 Mille ouium famulantur, & almi ruris honores.

Quanta seni probitas? quam cauta timensq; Deorum
 Religio, nec ficta fides; super omnia largæ
 Vena manus? Quæ te è cunctis, diuine Menalca,
 Deficit aut virtus, aut sectæ gratia cannæ?

Te lupus, & nuper picti fugere colubri
 Verba susurrantem, tua vox emolliit aeres
 Sola feras, rapidæq; iniecit vincla procellæ.

Nec tamen aut probitas crudelem auertere pestem
 Egregio iuueni, nec donis densa paternis
 Ara, nec argutæ valuit facundia cannæ.

Sæuus aper nostri turbauit marmora fontis
 Et lupus in numerum grassatus, & omnia surdæ
 Tectæ sono strasere, simul rapuere, procellæ.

O pater, ô quæ nunc referam solatia mæsto?
 Nam tibi desertis erranti in montibus, atrâ
 Protinus obvolui visum caligine cælum,
 Et cessisse deos, & turbine tempora ferri.

Anne malum penitus dementit vulgus, & altis
 Hæc quoq; fas in nos descendere tristia causis,
 Tristia grande bonum scabrâ claudencia crustâ?

Silicet haud molli conscendere sydera cliuo
 Ipse Deus voluit pastorum. Hinc optima passim

Et grege de toto superis gratissima regnis
Ingenia exercet, stimulisq; infestat amoris,
Ne qua voluptatum blando vestigia tractu
Insinuent, ferulisq; & murice pungit acuto.
At malus & nulli debens commercia Phœbo,
Lentus in ignava marcet cessator arena.

Hæc ego, quæ Lino quondam Deus edidit ore,
Inter pastores Lino non vile securo,
Vaticinans: nec iam dio cantanda Menalcæ,
Cuius inextinctis vigilat Constantia flammis,
Rura sed & stolidam poterunt mulcere iuuentam.

Sa. Coll. Regal.

AT mihi si tota sudet Permessus arena,
Castalij fontis latices in pectora vertant,
Vel septem-gemini exundent liquida ostia Nili,
Non pote tam tristes verbis evolvere casus
Merivæ malum, aut lachrymis æquare dolores.
Quippe tuo squalens fato non parva propinquum
It manus, aut certi raptim glomerantur amici,
Ipsa sed indulgens furijs mæstissima mater
Disturbatq; comas, laceratq; Britannia vultu
Mænada voce refert, vasto te vulnere victum
Henrice exclamans, te durâ morte peremptum
Ante diem, cineremq; genis diffundit, & almos
Avertit vultus, magni sibi conscia luctus.

Hanc ego si potui tantam sperare securim,
Et perferre etiam possem miser. Vndiq; largos
In fletus ruite, & sævum aut orate tyrannum
Carceris eductum septo furvisq; tenebris
Dimittat vitæ captivum, ut Thesea quondam,
Ut magnum Alciden meritis, charumq; Dianæ
Hippolytum (nec enim titulus concesserit illi,
Et casti constans, & servantissimus æqui)

Aut si nulla feras mulcent promissa sorores,
Mittite me inferias tumulo, & mactate sepulchro.

Tho. Macarneffe. Regal.

FLOS Britonum qui primus eras dignissime princeps
Occidis; heu lacrymis non reuocande meis.

Ite pij; & mecum, quot quot vos estis, alumni

Turpiter intonfas dilacerate comas;

Dilacerate genas: nihil hic nisi flebile restat,

Cum periit nostri lausq; decusq; chori.

Non ego fata queros Siculi, quæ antiqua, Tyranni:

Nam senio expleta est illa querela suo:

Principis in rari conuërto carmina luctus:

Qui fuerat patriæ spes, columenq; suæ;

In quem certarunt totas expromere vires

Natura, & Pallas, & dea Iuno, suas.

Quid tamen ista iuuant? nitidi quid forma decoris?

Quid niuijs pannis obsita rara fides?

Quid iuuat ut nostræ fueris spes maxima gentis?

Infelix Britonum gloria nempe iaces.

Ah dolor, ah gemitus: nimios sed sistite luctus:

Non est de mortis fas feritate queri.

Tota piæ vitæ pars quæ fuit acta caducæ

Effugiet nostros, morte furente, rogos.

Tho. Lake. Regalis.

FVNERIS infandi coram tristissimus adsum
Nuntius, en lachrymas affer, & ista lege.

Orbis Divitiæ ceciderunt, orbis Amores,

Orbis Deliciæ, Lumen, & orbis honos:

Scilicet Henricus Princeps. Iam solve capillos,

Iamq; fluant lachrymæ more perennis aquæ.

Quis

Quis non magnanimi faciem vidisse leonis
Iurasset tanti Principis ora videns.
Tali olim vultu fuerat Tyrinthius Heros,
Tali Mars superis conspiciendus erat.
Ex oculis posses Aquilæ dignoscere pullum;
Intuitu solo pœnè timendus erat.
Nec fallit mendax externæ frontis imago,
Omnia quæ vultu prætulit intus erant.
Alter Alexander tanto sub corde latebat;
Alter tam forti pectore Cæsar erat.
Illis par animo, si par ætate fuisset,
Quid ni fortunâ? Spes satis ampla fuit.
O si maturus prædæ vixisset, & annos
Implèssset iustos: Gloria quanta foret!
O si per medios aliquando irruerat hostes
Tam præstans virtus: Anglia quanta foret!
Non magis Henrici metuebat Gallia Quinti
Arma, vel excello pœnè timenda Iovi;
Non magis Octavi vultu concussa feroci
Siqua fuit nostri gens inimica boni:
Quàm Noni Henrici est. O quantum terruit hostes.
Virtus quæ solo germine tanta fuit!
Quot Pater illustris clypeo sociasse leones
Conspicitur, gremio tot latuere suo.
Quot flores totidem Charites. Quot fila lyræq;
Virtutes totidem maxima dona deum.
Si Iovis aut Martis soboles divina fuisset;
Marte satis, magno vel Iove dignus erat.
Quid referam pulchri structuram corporis omnem?
Quæ perfecta satis, quæ satis apta fuit,
Credo quòd insignem mæbris referebat Achillem,
Hectoreos artus, seu Menelæ tuos.
Quemlibet Heroum longè augustissimus Heros
Aequavit formæ nobilitate suæ.
Ille annis dispar teneris, non cætera dispar;
Maiestas illi vera vetusq; fuit.

En formam: Fuerat procero & corpore recto,
Et bene disposito, compositoq; bene,
Robusto & valido, nec spiritus absuit acris,
Nec vigor ingenitus, nec celer ingenium.
Nil voveat dulci nutricula maius alumno,
Vltteriùs præstent altra benigna nihil.
Occidere in postquam tam nobilis occidit heros,
Occiderem vel bis si modò fata sinunt.
Oceanus miseros lachrymarum cinxerit Anglos,
Nunc nobis vero nil opus Oceano.
Et penitus rupes mutaverit Albion albas,
Luctibus haud tantis convenit ille color.
Quæ genuit Scotia, & quæ nutrit Anglia luget,
Et certant lachrymæ utraq; mæsta suis.
Pignus erat focias coniungens fœdere gentes,
Aeternum populos iunxerat ille duos.
Ambobus fuerat vivens charissimus Heros
Sed moriens multò charior ille fuit.
Nam bona dum fruimur vix nobis pulchra videntur;
Hæc eadem fiunt pulchra carendo magis.
O quam præclara procerum stipante catervâ
Processit, cunctis clarior ipse suis.
O quam perpetuò nimium regalibus uti,
Nec dijs indignis passibus ille solet.
Publica quem solum sic semper pompa decebat,
Ceui folio missus venerat ille Iovis.
Distrahor, & mentis vix compos persto, nec hærent
Verba satis, Princeps dum mihi mente steterit.
Ter scelerata fuit, ter detestabilis uva,
Henrico nostro quam nocuisse ferunt,
(Si tamen hæc nocuit) stomacho quæ cruda iacebat,
Tempore quam longo coctio nulla domat.
Quid querar vltteriùs? Spem magna Britannia magnâ
Perdidit, & lachrymis obruta tota iacet.
Sic tamen ut surgat. Superest spes altera Romæ,
Carolus Henrici fratris imago sui.

Carolus

Carolus illustris. Spem magna Britannia magnam
Ducit adhuc. Idem Carolus alter erit.
Sanguine germanus, nec non virtutibus illi,
Germanus cordis nobilitate sui.
Vultu germanus. Pulchro spectabilis ore
Stat satis, & spondens omnia fausta suis.
Perdidit Henricum, retinet tamen Albion illum:
Infauftam & fauftam præstitit vna die.

Carolus Lawson.

ITe leues (inquam) Parnassia numina Musæ,
Non ego vos posthac hederæ velatus amictu
Somnis (nescio quæis) nocturna ad vota vocabo:
Sed nec Cyrrhæi saltus, Libethriaue arua
In mea dicta ruant, non tam mihi pendula mens est;
Sic quasi Dijs certem, magnos accersere montes:
Nec vaga de summo deducam flumina monte,
Qualia parturiente colunt sub rupe sorores:
Si-quas mens agitet moles (dum pectora sæuo
Tota stupent luctu) lachrymisq; exæstuet æquis
Spiritus, hi mihi iam montes, hæc flumina sunt:
Musa vale & tu Phœbe, dolor mea carmina dicter,
Hinc mihi principium: vos ô labentia mentis
Lumina, nutantes paulatim acquirite vires,
Viuite, dum mortem ostendam: sic tempora vestram
Non comedant famam, sic nulla obliuia potent.
Quare age Mens, effare precor quo numine læso?
Quæ suberant causæ? quid nos committere tantum,
Quod non Lanigeræ pecudes, non Agmina lustrent?
Annon longa fames, miseræq; iniuria pestis
Pœna minor fuerat, quàm fatum Principis ægrum?
Iam felix Philomela, & menti conscia Dido!
Fœlices, quos bella premunt, & plurimus ensis!
Non metuunt ultra; nostra infortunia tantum.

Fataq; Fortunatq; & spem læsere futuram.
 Quod si fata illi longam invidere salutem
 Ite patrio regno (sub quo iam Principe nobis
 Quid sperare, imò quid non sperare licebat?)
 Debuit ista pati prima & non nobilis ætas:
 Aut cita mors est danda bonis aut longa senectus:
 Sic lætare animos & sic ostendere gemmam
 Excitat optatus auidos, & ventilat ignem.
 Quare etiam nuper Pyrij de pulueris istu
 Principis innocuam seruastis numina Vitam
 Ut morbi perimant, alioq; in puluere prosteret.
 Phæbe tui puduit quum summo mane redires
 Sol sine sole tuo / quàm te tum nubibus atris
 Totum offuscari peteres, ut nocte silenti
 Humana æternos agerent præcordia questus:
 Tantum etenim vestras (Parcæ) non fleēt habenas
 Tempus edax rerum, tuq; ò mors improba sola es,
 Cui cæcas tribuit vires annosa vetustas.
 Quid non mutatum est? requiērunt flumina cursus
 Plus etiam veteres cælum videre remotum:
 Cur ideo verbis tristes effundere curas
 Expeto, tanquam hæc sit nostri medicina doloris?
 Immodicus luctus tacito vorat igne medullas,
 Ut fluuiio corrente, vadum sonat, alta quiescunt.

Innupta Pallas nata Diespitre
 Aeterna summæ gloria regis
 Cui dulcis arrident Camænx
 Pieridis, Latiaq; Musæ,

Cur tela Mortis, vel tibi, vel tuis
 Quæcunq; guttâ temporis imminet?
 Tantâq; propendet statera
 Regulâ sanguinolenta fati?

Numne Hydra talis, tantane bellua est
 Mors tot virorum sordida sanguine

Vt mucro rumpatur Minervæ
Vtq; minax superetur Aegis?

Tu flectis amnes, tu mare cærum
Vixisse prono fulmine diceris,
Aiæcis exefas triremes
Præcipitans grauiorè casu.

Tu discidisti Gorgoneas manus
Nexas capillos anguibus oblitos,
Furuosq; vicisti Gigantes
Enceladum, pharetramq; Rhæci.

Ceu victa, Musis porrigit herbulas
Pennata cæci dextra Cupidinis
Non vlla Bellonæ furentis
Arma tui metuunt alumni.

Pallas retortis cæsa vocibus
Respondit: eia, ne metuas precor
Nam fata non iustis repugnant
Principibus, sed amica fiunt.

Vt si recis arboribus meis
Nudetur illic lucus amabilis
Fructusq; post mortem recusent
Perpetuos mihi ferre rami

Dulcem rependent tum mihi tibiam
Pulchrè renatam ex arbore mortua
Dignamq; cœlesti corona
Harmoniam dabit inter astra.

G. Herbert Coll. Trin.

QVod carmen animo Musa, quod fundis meo
Novum merentis tanta dignum Principis?
Benigniori,

Benigniori, quàm soles, venâ bea :
Ut pulchra laudis præniteat adorea :
Ah ! insolentis fida sis præsens mihi
Testis doloris, testis & gravis mali.
En ipsa vultu flebiles præfer notas :
Exprome luctus, qui silendo conprimis
Nouat dolores, prægraves minus fugat.
Ille ille nuper Angliæ decus choro,
Matrisq; Regiæ & inclyti regis fuit
Natus, ab utraq; Regia stirpe editus.
O sydera, ô cælum, ô solum ! extinctus iacet.
Deslenda mors est semper infelix tua :
Modò sydus orbis, columen augustæ domus
Britannicæ, atque mentis inuictæ ; graue
Funus futurus Papæ & Hispaniæ timor.
Nunc tristis umbra, nunc levis tantum cinis,
Auita cineres busta nunc tegunt tuos.
Futura Romæ sæpe diuinans mala,
Et sæpe minitans, propria hac inquit manu
Excisa Roma concidet tandem solo,
Fatalis incestusq; Pontifex ruet,
Ruent venenorum feraces, regio
Medicare dextas docta turba sanguine.
Cernet superbus (sæpe dixit) Cantaber
Quid Marte possim & arte quid valeã mea :
Non Angliæ negabit introitus ferox
Sed spero volvi hanc, ruere, & æquari solo.
O digna sorti, verba Principis, duce !
Nulli tacenda sæculo pietas, neq;
Inuicta fortitudo, nec constantia.
Spectate funus Gratiæ luctu graui :
Mortem sorores, integri, casti, pij,
Deflete, nobilisq; verè regij.
Nam perdidistis furculum ingentis spei.
Nullus tubarum clangor, aut populi frequens
Latum precantis clamor ad cælum exeat,

Sed

Sed ora & oculos quisq; deictos gerat
Arma indecorè pendeant squalentia,
Magisq; solito, vertat aciem spicui
Terram trahentis. Quid diem pulchram nigra est
Sequuta? certè fata se voluunt retro.
Diesne tali truditur talis die?
Nonis Nouembris ciuitas larè strepit
Omnis triumpho, & veste me festà paro:
Versauit oculos alia cras facies meos,
Vultusq; inæror afficit, lachrymis genæ
Squalent madentes. Mortuo tanto viro
Agam triumphos? quò meos luëtus feram?
Natum an parentem, vel matrem, an patriam fleam?
An omnia? an me? sola mors miscet malum,
Hæc sola priuatos facit, sola impedit
Solarium. Soboles reliqua viuant precor,
Simul educentur, regiamq; transeant
Paritèr iuentam; etiam precor serò euolent
Pariter perennis splendidam ad lucis domum,
Nullumq; ferre nata finem gaudia:
Salutis auctor, cunèta disponat Deus.

Ro. Peyton Regal.

Dic Musa quo læso Deorum numine,
Contorsit iratà Tonans fulmen manu?
Quis tantus error? noxa quæ? quodnā scelus
Tam luëtuosam, infandam, atrocem, funebrè
Inuexerit cladem genti Britannicæ?
Itan' auarum cælum? aut Natura inuida?
Tam sèqua Parca? aut fata tam inclementia?
Et mentibus tante nè iræ cœlestibus?
Sic morte truda floridam carpunt rosam?
Tot dotibus, tot spebus orbant omnium
Suspensa vota, & gaudia enascentia?

K 1

Ulle

Ille ecquid indignus corona & fascibus
 Princeps futurus, tanti & heres imperi?
 Nunquid regendo impar paterno currui
 Hic Phaeton? nec dignus Henricus satis
 Qui clueret *Iacobo* succedaneus?
 Dictu nefas, Quin nos o indignos magè hoc
 (Quos vidit vnquam Phœbus) illustrissimo
 Principe! qui subductus quo pessimo
 Terrestre regnum cælico murauerit.
 Illum supernis collocauit sedibus
 Virtus sua insignis: beato illic pede
 Calcat volantes nubes, clara & sydera.
 Sors nostra lugenda est grauis, qui Cælitum
 Tristissimâ placamus iram victimâ.
 Nullo triumphauit magè vnquam funere,
 Nec cornua Hostis sustulit: seu insolens
 Audaxq; Ibêrus; seu rebellis & ferox
 Gallus; Draco seu insulatus, Italus.
 Ille Archi-flamen, qui (omne per fas & nefas)
 Mitræ coronas regias, & clauibus
 Qui sceptrâ, Petro Cæsaremq; emancipat.
 Formido ijs & terror *Henricus* fuit:
 Eheu fuit, non est; nisi esse hunc dixeris,
 Quem mortuum viua omnis ætas efferet.

Hinc hinc dolemus, lachrymamur, plangimus;
 Hinc squalor omnes, & metus, noxq; occupat:
 Nè pristinum ex Orco remigret nunc Chaos;
 (Quod pellat Auerruncus omen Iupiter)
 Ne culta habessit Barbarus novalia;
 Aut destina hic lapsus ruinam iam trahat
 Longè; & Sionis quassa sint fundamina;
 Aut nutet axis, Atlas cum subduxerit.

Sed nil valent planctus, querelæuè anxiz:
 Nec fas Deorum fata criminariet,
 Aut flere cælo iam receptum Principem:
 Votis opus nunc est magis quàm lachrymis.

O gentis humanæ qui habenas temperas,
 Supreme Olympi rector & mundi arbiter;
 Si fortè rebus inolescens prosperis
 Britannia gens deliquerit, si prodiga
 Lingua, tua aut si læserit quid numina;
 O pone fulmen, da modum iracundiæ,
 Fractisq; læta ac fausta rebus consule!
 O parce, parce sis proli superstiti;
 Alcanio migrante, Iulium hospita:
 Primo arboris caeso aureo ramusculo,
 Altra ut metallo virga frondescat pari.
 Perge (ô puer) quo experis fausto pede,
 Serusq; terris auoles ad sydera.
 Virtute macetè ne fortuna perduat:
 Macetè esto fortunâ ne Virtus excidat.
 En pater *Aeneas*, *Hector*q; auunculus:
 Mavortis hic pullus, sacrae alter *Palladis*,
 Ambo *Iovis*. Sic cresce, sic feliciter:
 Ut tantum ovemus *Charolo* superstite,
 Quantum dolemus *Henrico* iam mortuo.

E. Fran. Ch.

A Vdijt, *Henrico*, nuper famulata inuentus,
 Non semel à Domino, talia dicta, suo:
 Cùm venit illa dies, quæ nos in scepra reponet,
 (Sera sit illa dies;) cùm tamen illa venit,
 Me semper pietas, & honesta, gloria, mentis
 Fax iuuet; hæc voti pars mihi prima mei.
 Altera sit nobis cura, extra quærere regna;
 Hoc mihi iamdudum *Martia* dextra vouet.
 Mors tamen (heu) obstat, conatibus, vna, duobus.
 Nec Regi; Regi nec licet esse pio.
 Sed cur flemus? Io, non mors conatibus obstat:
 Illa quidem veller, non tamen illa valet.

Regna Henrice cupis? coelestis es incola regni.
 Iam voti expletur, pars tibi prima, tui.
 Optas deinde piè regno vixisse potitus?
 Ita patent solis regna videnda pijs.
 Sic (Henrice) tuis respondent omnia votis;
 Summa tibi pietas, sic tibi summus honos.

E Coll. Regio.

Carmen de morte Principis

deploratorium.

Quis sonus est, nostras strepitu qui fauciat aures,
 Continuo rigidas spargit & imbre genas?
 Vnde isti populi gemitus, procerumque dolores?
 In quibus ipse velit Rex superare gregem,
 Regem Regina, & Reginam Regia proles:
 Hinc Carolus, comes hinc Elisabetha soror,
 Elisabetha, viris faustum, salixque Britannis
 Nomen, fortunet quod precor vsque Deus;
 Quis tantus motus, subita & mutatio rerum?
 Non hesternus dies quinta Nouembris erat?
 Quinta Nouembris? Io, bis io, cantate Britanni,
 Si qua est læta dies, quinta Nouembris erat.
 Hac vestrum papa est nixus subuertere regnum,
 Hac enasistis tanta pericla die;
 Dum deus incolumes solito præseruat amore,
 Quos velit insolitâ Papa ruisse nece:
 Scilicet vt pyrio sufflato puluere in altum
 Membra darent miseris dilaceranda modis.
 Ergo isthæc meritò tantis celebranda triumphis,
 Quâ Deus auertit vulnera tanta, dies:
 Sed cum quinta adeo nobis apparuit alma,
 Cur sexta apparet Tristis & atra dies?

Sic

Sic post tranquillum sonuit mugitibus æther,
Tempesta quæ iubar Solis regente venit;
Sic mæroris adhuc refugit mea Musa referre
Causas, & tentans dicere, verba premit;
Quin effare precor; Dolor est celare dolorem,
Cum sua festinent noscere fata viri:
Occidit (occidam referens) lux inclita nostræ
Gentis, & occasus occidit ante suos:
Lux illa Henricus, primis decerptus in annis
Qui vel Nestoreos viuere dignus erat:
Dignus, seu eximiam spectas in corpore formam,
Sive animi dotes integritate pares:
Progenie, ingenio, genio, verè vndiq; dignus
Viuerè, & hinc gemitus hunc potuisse mori,
Hinc illæ manant lacrymæ, quas sexta Nouembris;
Ærumnosa dies, funeris autor habet:
Achabeat semper; sic, sic celebranda Nouembris
Latitiâ quinta, & sexta dolore dies.

Carmen consolatorium

per eundem.

AT in dolore tam graui refulgeat
Beata stella gaudij,
Velimus hanc si sedulo scrutarier,
Et veritatem agnoscere.
Videmus vt, vitæ parens, Sol aureus
Postquam occidit, renascitur,
Diemq; secum ducit, & spargit iubar,
Quod nocte non apparuit:
Sic solis instar, dum valebat, fulgidus
Henricus optimæ spei,
Cedendo morti non nitorem perdidit
Sed clariorem perficit,
Dum rursus ad vitam resurgit, non eam
Periculis obnoxiam,

Sed tutam ab omni clade, quam inter Angelos

Acturus est suauissimam.

Abstergeamus ergo fletus singuli:

Virtus virefcit vulnere :

Hoc præmiumpium manet, terrestria

Commuet vt cœlestibus,

Phil. Clifford. Coll. Regal.

Dic quando tibi, Fama, mortis ira
 Tantas tradidit antehac ruinas
 Narrandas populo? quis in Britannia
 Cladem nouit inauspiciorem?
 Princeps maximus, optimusq; (verum est?
 Verum est, heu, nimis) occidit. Quis, Anglia,
 Horum sensus adest tibi malorum?
 Totas, consilium sequuta nostrum,
 In fletus iubeas abire luces,
 Nec mœsti modò sint dies, sed anni.
 Nec fletu satura inde sis futura.
 Proles maxima maximi parentis,
 Spes ingem miseros tenens Britannos,
 Virtus, gloria. flosculus iuventæ
 Henrici tumultantur in sepulchro.
 Ter vobis malè sit malæ tenebræ,
 Quæ tot splendida deuorastis, orci.

Si quid sacra vales medicina, aut si quibus vnquam

Artes extrema in morte tulistis opem :

Quid iacet exanimis Princeps dignissimus? ergo

Emoritur, quo nil clarius orbis habet?

Fallimur, an duræ filum abrupte sorores?

Debuit hoc vestris non licuisse colis.

Quale decus manibus miserè rapuistis auaris

Soritatæ nimium regna superba Dex?

Parcite

Parcite præstanti turbæ, cui publica frustra
Poscunt æternos vota precesq; dies.
Parcite, (sed serum est illud monuisse.) Salutant
Te superi, in sanctos accipiuntq; choros.
P. Garway Regal.

I Te pia in lachrymas quæ dulcia stringitis arua
N umina Parnassi in montibus, ite pia.
O rbita quæq; habeat lachrymas: lugubria pulsum
B arbiton ad numeros carmina triste sonet.
I lle Britannorum celeberrima gloria gentis
T endit ad Elysiûm flebilis umbra nemus.
V tilis, & bello fortis, maturior annis,
M etitur tumuli proh spacia arcta sui.

M agnum dolenti quis pudor aut modus

A ddit decoro vertice Principem,

G rantana quem iunctim laborat

N ympha pio variare plectro?

I perge velox Pieridum cohors,

P lanctuq; facto per superûm domos,

R emota terrarum fatigans

I ngeme vel Stygiæ paludi.

N ec saxa tristis non penetret fragor

C oncussa, montesq; & scopulos maris.

I nsanda quid cessat querela

P er medias penetrare gentes?

I psi ite in amnes, ite oculi mei,

S imulq; fiant corda fluens aqua:

H inc Principi iuuat litare

E gregij puero decoris.

N egant ocelli suadere perperes

R ores? o cellos ipse alios mihi

I mmane plorantes parabo,

C æruleo madidos liquore

Illum

Illum multijuges fleant Camæna,
 Pleni simplice te parum est Camæna,
 Qui lux & decor vnus es Camænis.
 At Marti magis; O beate Princeps
 Quo tu turbine, mole qua ruebas,
 Vel cum fulminea manu coruscans
 Telum vix hominis onus rotabas,
 Vel cum Cyllaris alter incitatum
 Loro quadrupedem aureo regebas.
 O robur patriæ, O beate Princeps,
 Mæstrix gentis & hinc & hinc minacis,
 Sancti scipio non leuis Iacobi,
 Quantas nequitie patere portas
 Mors fecit tua, barbaræq; stragi,
 Cunctantiq; prius rebellionis?

Siquid in cœlo tamen est fauoris,
 Audiat summi Soboles Tonantis
 Supplicis votum, neque cuncta fundo
 vertat ab imo.

Flos adhuc vernat Caroli superstes,
 Flos nitens Carli soror est Elisa
 Alterum lucis iubar, & supersint
 Ambo precamur.

Gaudet excelsos tenuare nuimen,
 Gaudet & sortem fragilem tueri,
 Magnus in paruis, ita victor amplum
 Temperat orbem.

Hoc & elatas vice blandienti
 Frangit, & cura grauiore pressas
 Recreat mentes, pariliq; filo

Prorogat ævum.

Hostis & prædo sitiensq; nostri
 Sanguinis quid te Iesuita iactas?
 Plus manet læso, gemitq; nimbum

Sydere sperno.

Th. Gozd schol. Regal.

Henricus

*Invidiam tanti funeris
Terra sic deprecatur.*

ME miseram! qualem tumulo miseranda recepi?
 Quemve tego? aut quantæ conscia mortis agor?
 Non ego; Brutiadæ flentes, sacra flumina iuro,
 Flumina quæ vobis mœsta per ora fluunt.
 Non ego nec tantum potui sperare cadauer,
 Nec caput hoc tristes ausa rogare deos:
 Sed fatis inuisa (metu ne tota perirem)
 Exuias Domini cogor habere mei.
 Nam, belli Martisq; sagax, dum prælia spirat
 Feruidus, atq; animis extera regna capit:
 Dum parat ut totum Terræ sibi subderet orbem;
 Publica sceptrigerum vox mihi visa loqui est.
 Elige, Terra parens, communibus elige fatis,
 Subdita seu tu illi, siue erit ille tibi:
 Pertimui & gremio venientem prona recepi;
 Parcite; ni facerem, Vi capienda fui.
 Nunc ego diluvium metuo quæ bella timebam,
 Nititur in lachrimas dum popularis amor:
 Magni animi heroum quàm non impunè timentur?
 Arma in me viuus, mortuus vrget aquas.

T. Goldfinch. T. C.

Henricus Princeps noster

illustrissimus.

Anagrammæ

Hic certa spes nostris erit

Et murus in periculis.

Diximus (heu quòd iam non fas sit dicere) nobis

Tu spes, Henrice, & murus ahenus eris.

L I

Spes

Spes prope conuulsa, & lapsa est fiducia muri,

Te, te sub lēges morte trahente suas.

Carolus Henrico viuit moriente superites,

Clarus io *Carolus* : spes redit inde noua:

Quæ ne depereat planè, exoramus vt ille

Actatis peragat tempora fausta suæ.

Tempora longa tuæ producas (*Carole*) vitæ,

Carole, qui populi es *Sol*, nec non *Cura* Britanni.

Carolus
Sol, *Cura*.

Viq; initar solis radios aspergere perge,

Viq; vt te populi securum *Cura* tuatur.

P. C. Regal.

Appage ludibrium cœli: Nos ergo beâsti,
Vt magis hinc crucies? hic fauor? ista fides?

Sphærarum harmonias, hymenæos esse futuros,

Spes erat: At tristis nania sola sonat.

Lætitia tedas sperauimus esse futuras

Sidera: Funeræ (proh dolor) ecce faces.

Flor, riderq; simul cœlum, fert, atq; reposcit:

Esto: Cuius erant semina, messis erit.

Sed quid in autumnum nollet seruare futurum?

Messis in illius vere sat ampla fuit.

Aliter.

Omnibus hæc verè mors est communis, & vna:

Funus in hoc, ploret, funere quisq; suum.

En animas vbi amant, vbi sperant, non vbi spirant:

Quocum vixerunt corda, sepulta iacent.

Aliter.

Subiectum faciant carmina principem?

Conspirent; metuo, cum nece pessima:

Subiectum misere quæ facit hunc suum,

Sed nobis cupiens tollere Principem,

Regem cum superis reddidit infcia,

Solamenq;

Solamenq; suis, terror & hostibus,
Ad regnum redijt, Patre superstite.

Edmundus Stubbe. Trin. Coll.

MVsæ, noster amor, concedite carmina, luctus
Pangite Pierides, Crudeli funere Daphnim
Deslere extinctum: mandæ sibi talia Daphnis.
Montes vt pecudes decorant, vt flumina pisces,
Vtq; vus vites teneras, vt gramina campos,
(Vos proceres testes, venerandeq; clere Camænis)
Tu decus omne tuis fueras, Tu vita, Britannis.
Certa salus. Hei quod periit formosus Alexis!
Vidi alacres Scotos, felices vidimus Anglos,
Saltantes Satyros noui, Dryadasq; puellas:
Heu tamen ingemuere simul sub funere acerbo.
Et Musæ, & Nymphæ, nosq; ipse reliquit Apollo.
Pergite Pierides, Periit quia pulcher Adonis.
Ah periit? Periêre simul sua gaudia ruri:
Ah scelus! Ah moritur spes Anglica! Sic tua nobis
(Daphni) simul tecum solatia rapta Britannis!
Spes manet. Alter erit Typhis, Gens aurea surget
Altera, & en redeunt Saturnia regna Britannis,
Est noua progenies: Deus hic, Deus esse videtur:
Nec sibi tam præsens alias est noscere numen
Ruricolis; Astræa redi, Te præside inibit
Phæbus, & incipiet patrijs virtutibus omnem
Rem gerere auspicio. Nec Phæbo gratior vllus
Mitia pacatis florens det iura Britannis.
Plaudite Pierides, viuuit, viget alter Alexis.

Pollard. Pemb.

SI quondam Abiſſah filium impij patris
Haud impium fato ocyore sublatum
A trata luxit tota gens Palaſtina:

L 2

Quidni

Quidni madenti lachrymâ genæ stillent,
Lugubris & lessus sonet Bruti gnatis,
Dum patris integerrimi piam prolem
Henricum atroci victimam datum morti,
Raptumq; primo vere cogitent, floris
Vernantis instar liuidâ manu carpti ?
Heu! quale desiderium reliquisti
Summâ Britannis spe suâ & fide cassis
Henrice! de te quicquid alma natura,
Fortuna quicquid blanda, sudor & quicquid
Prestare anhelus quiuit, ecce dum cuncti
Spondent ouantes (heu citum nimis) fatum
Claudis supremum, nosq; perditos linquis.
Te veritas cultusq; purior, Musæ
Artesq; sperârunt satellitem fidum:
Te fractus armis Belga, te ferox Dacus
Gallusq; asylon destinârat immotum.
Europa demum splendidum suum solem
Agnorat: at vix ortus, occidis: fallor,
Cælesti tantum fulgidus solum illustras.

R. D. Coll. Pet.

Theophilus, Philocrates.

- Th.* QVò te Philocrates? vel quid tam pallidus ore
Ingredere, & mœsto defixus lumina vultu
Vix oculos attollis humo, parmâq; relictâ
Incedens, guttis humectas grandibus ora?
At memini, cum non quisquam te lætior alter,
Erectusq; furensq; animis, arma, arma vocares.
Ph. Sic fuit (ô dilecte Deo) sed tempore ab illo,
Nescio quis deus hæc miseris iam gaudia nobis
Invidet, aut quæ sors crudelior omnia versans
Læta interturbat subito, luctusq; rependit.
Occidit ille etenim, iam (proh dolor) occidit ille

Heu

Heu nimium properâ, & crudeli morte peremptus,
Cuius grata nitens iuvenili in pectore virtus,
Contemptis iam pœne armis spes altera nostris
Exitit: hic primum nobis responsa ferebat,
Quin agite, & leues clipeos, & lucida tela
Tergete, ut prius, ô iuvenes, thoracas ahenos
Aptate, & sonitus iam nunc audire tubarum
Discite, corporibusq; animisq; assuescere bello.
Iam iam tempus adest, iam classica læta sonabunt,
Atque altum bello mox ibit tessera signum.
Hæc nobis Henricus: & hinc, hinc illa priora
Gaudia nos habuere, hinc effera tota iuventus
Poscere equos alacris, fidoq; accingier ense.
At nunc, Henricum immaturo funere Parca
Dum rapiunt, inæsti versis incedimus armis,
Quod solum licet, implentes clamoribus auras,
Crudelesq; Deos, crudeliaq; astra vocantes.

Th. Ergone vera refers? verus mihi nuncius ergo
Affers? heu, quis te (Princeps auguste) Decorum
Eripuit nobis, & funere meruit acerbo?
Dic age, namq; mihi pectus spes credula fovit,
Illuxisse diem tandem, quo bellua Lernæ,
Multorum caput monstrum, ingens ianitor Orci
Principe te caderet, tenebrosa in tartara missus.
Te duce, sperabam certè, nunc affore tempus,
(Hostibus expulsis Christi, totumq; per orbem
Divino cultu fuso) quum ferrea primum
Ponere duritiem inciperent, iam corda virorum,
Molliriq; Dei verbo, mollitaq; formam
Ducere, non hominum, sed quam Deus imprimat illis.
Ph. Sperabas, verum tenero dum in flore iuventutæ
Lethali Henrico solvuntur frigore membra:
Fallimur, & inæstis vel in ipsâ exaruit herbâ.

Io. Shorholt. Regal.

Επιτάφιος Στάτος, κλέν.
Anglia. Scotia. Religio.

- Scot.* **A**nglia, quid repetis suspiria pectore ab imo?
Quid luges? largog; humectas flumine vultum?
Quid tibi pullata vestes? passiq; capilli?
En domus antiqua Palatina sceptrā tenentem,
En Fredericus adest; non vincla iugalia cura?
Cur non ceruicem roseam perfundis odore?
Vestis & intexto passim spectabilis auro?
Cur non hospitio indulges, magnisq; triūphis?
Ang. Ille, ille. *Sc.* Ah hæres? mediaq; in voce resistis?
Ang. Ille. *Sc.* Quid ille? animus pendet narrantis ab ore,
Ang. Concessit fati, tenuem mutatus in vmbra;
Scot. Quid toties illum geminas? quem fata tulerunt?
Ali vereor ne sit luctus communis vtriq;
Dic age dimidium vitæ, dic fida forori:
Ang. Ille tuus, flos ille tuus quem grata dedisti,
Cuius in extremis nomen precrebuit Indis,
Et quem purpurei Romæ metuere tyranni,
Qui mihi, qui tibi, qui toti mirabilis orbi
Occubuit Princeps, in ventos vita recessit;
Hunc vidi, fleui, morientia lumina clausi:
Aulica turba gemit, Academia, plebs dolet, omnes
In lachrymas gemitusq; ruunt, & cārmine tristi
Actra subiiciunt valido fomenta dolori.
Scot. Me miseram, perij; perijtne mea inclyta proles?
Num perijt mea gemma nitens? mea sola voluptas?
Quæ mea vernali ramo mala canter Aëdon?
En patior graviora, licet quā posse dolere;
Heu tædet, tædet cœli convexa tueri.
Rel. Ah, mihi cum vestris liceat miscere querelis;
Me, me, adsum quæ plangam, in me conuertite luctum,
Me magis exurunt quā vos sub corde dolores.
A.S. Quid magis exurunt quā nos? *Rel.* Quia charior ipse
Mater

Scot. Mater ego, genui. *Ang.* nutrix, alui. *Rel.* ast ego coniux,
Inque sinu iacui, gremio, niueisq; lacertis;
Meq; tori sociam voluit, me totus amavit;

Scot. Ast mihi spes. *A.* mihi sola salus. *R.* mihi lux fuit alma,
Lumine dispergens falsi radiante tenebras;

Ang. Quid lites? commune malum, iungamus amicè,
Texamus circà tumultum fedolentia ferta,
Nænam & alternis vicibus sub busta canamus.

Rich. Howlettus. soc. Coll. Syd.

Non complex numerum regnans, Henrice, nouenum:
Completo numeris omnibus, at moreris.
Gaudia quod numeri defunt optata noveni;
Innumeris lachrymis terra Britanna madet.

A. Sylvius.

Curtius insiliit foueam: cessauit & indè
Tunc Romana lues: En Curtius interit: idem?
Dignior (heu) multò: vates, non omine dicam,
(Sed timeo) precor vt tabes Brittannica cesset.
Curtius ille lubens, invitò Curtius istè
Absorptus terra est, invitis omnibus Anglis.

*Vsq; & vsq; illac tenens
maerenter plorabundus.*

T. W.

Nuper vt invigilat stabulis nocturnus *Iulus*
Pastorum de plebe puer, sortitus eisdem
Fati bubo vices, serà sub nocte querelam
Ingeminans, horrore mali præsaga futuri

Pectora

Pectora terrebat ; tremere inuia protinus imi
Fundamenta soli, & tenebris nigrescere cœlum.
Auerfos tenuere oculos ne tale viderent
Astraneſas, Phœbunq; ſoror tum forte reuerſum
Amplexura gradum reuoluit, luctuq; reſugit.
Interea miſſo curſu, rictuq; minaci
Corripit arua leo ; ſua ſamina pone ſecuta eſt.
Viderat aſſuetos olim exaudire vehentis
Frena manuinq; pati : nymp̃ha Angla elegerat illos,
Oceani decus Angla, rotis axiq; regendo.
Illa iugis innixa, velut Berecynthia mater
Turrigerâ inceſſit crinem redimita coronâ,
Albentes induta ſinus ; quos limbus obibat.
Vndoli in morem pelagi, ſic fluctuat altè,
Sic ora intextis incanduit vltima gemmis.
Induit illa etiam diadema leonibus aureum,
Deinde peregrino ſertum de flore, quod aptè
Intertexta roſæ diſcriminat alba rubenti.
At nunc immemores decoris, ludibria factos
Fortunæ aſpiceres, deſiderioq; querentes
Lactantis catuli, cui cuspide raptor acutâ
Transadigit coſtas, atq; intima viſcera rupit.
Ergo vbi nequicquam veſtigia preſſa legentes
Rimantur fugientis iter, rugitibus auras
Implere, ingratos gemituq; inceſſere cœlos.
Auſiſt Angla procul, ſtratis vt ſeſſa iacebat :
Multa ſuper teneram reputans tum forte lætā
Spem ſobolis, generiſq; decus: dum ſuſtinet agrè
Mittere dilecto promiſſum munus Alexi.
Grataturq; , ſuoq; timet ſimul anxia voto.
Sicut erat nudata pedes, veſtemq; recinctam
Forte trahens humero mediam prorumpit in aulam
Iam procul infixam lacero in pulmone ſagittam
Vidit, & obſtupuit, collapſaq; corpore toto ceſt.
Poſtquam animus redijt, lucemq; aurasq; recepit
Nixa genu, tollenſq; manus ad ſydera, ſatur :

Et

Et cedit in superos tantum scelus ? his ego, demens
 Vota precesq; tuli, coluiq; impensius aras
 Ut te certa salus, ut tempora longa manerent ?
 Ergo ego vana iugis iam nunc attuesce paternis
 Plaudentiq; manu blandita, leuncule dixi
 Ibis in imperium genitoris & optima quanquam
 Antibis documenta tui ? crudelia fata
 Hoc modo simerui quid resto orbatâ ? minori
 Invidiâ vobis exosam animam ipsa dedissem.
 Non illi feritas rabiesue domestica, quali
 Getulâ de stirpe tument Lybicaq; leones,
 Sed mite ingenium, tetricaq; immobilis ira
 Almaq; maiestas ; heu quo me fata reseruant
 Deinde malo ? Albanâ iam rusticus incola *Favrus*
 Cladibus insultans illudet. Adeste sorores
 Naiades, Anglesie, Calydonia, Cambria, Ierna,
 Orcades, & lachrymas germanâ impendite vestre.
 Delicias mala fata meas, mea gaudia (sensi)
 Inuidere mihi non hos mihi credita in annos.
 Non ego frâtnatis inuecta leonibus vltâ
 Celsa ferar, Cytharam nec dum prætentat Ierna
 In numerum mecum saltabitis : impia postquam
 Parca meum rapuit properatâ morte leonem.
 Cui regale parat pluvis variantibus aurum
 Cambria ? cui conchas, lapidesq; ad littoris oram
 Naiâdes & varios per prata recentia flores ?
 Vltima vox crebris singultibus interrupta
 Intellecta parum est. Mœstiq; planxere sorores
 Naiades & lachrymis fontes auxere coortis.
 Aerij montes & depressâ convalles
 Fluminaq; excipiunt gemitu, gemituq; remisso
 Planctibus assonnere madentes fletibus aurâ.
 Plura quidem Nympe nec scilicet ista locuta est
 Pastores quo more solent, quo possit *Iulus*
 Qui fastiditas dudum abiurauerat artes.

Aeternum deslenda beati principis vmbra
 Fas mihi sit tumulo soluere iusta tuo.
 Non lachrymas, riguere oculi: non verba: sed imæ
 (Siquid id est) testem mentis habeto manum.
*Spem patris & patriæ simul extulit Anglia, posthac
 Quæ fieri credit posse, futura timet.*

Sa. Savel. Regai.

Ἐπίλογος Ὀμηρικὸς.

Ἄνερ ἀπ' αἰῶνός νεός ὦλεο, καὶ δὲ τι λείψω;
 Οὐδὲν ἐν ἀνδράποισι μένει χρεῖμα ἐμπεδον αἰεὶ,
 Ἀλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον ὅδ' ἔθεός περ
 Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύναται ἀλαχήμεν ὁππότε κεν δὴ
 Μοῖρ' ὁλοή κατέλῃσι ταυνηγέος θανάτοιο.
 Οὐδὲ γὰρ ἐλθέ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
 Ὅπως εἰλτάτο ἔσχε δ' ἰὶ κρονίῳ ἀνακτι.
 Νῦν δ' ἐμπης γὰρ κῆρες ἔρεσσιν θανάτοιο
 Μυρίαί, ὥς ἐκ ὄρε' οὐγίν Βροτόν, ὅδ' ὑπαλῦσαι.
 Ἄνδρες, μή κέ τί ταῦτα λεγοίμεθα, κηδόμενοι περ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶν δὴ τὸν γε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
 Πέμπτεσσι μιν θάνατον τε φέρειν καὶ νόστιμον ὕπνον.
 Κεῖνον γὰρ ἐκ ἐτι νόσος ἐπ' ἡτύμῳ, ἀλλὰ οἱ ᾗδ' ὅς
 Φράσαντ' ἀθάνατοι θάνατον, καὶ κῆρα μέλαιναν,
 Καὶ τὸ νόστιμ' ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιτίλει.

I. I. ἐκ τοῦ συνεδρίου τοῦ βασιλέως.

Sic ubi stat mediā in sylvis Dodonia quercus,
 Funduntur circum Fauni Dryadesq; puellæ,
 Ad numerum cuncti iustum vestigia ducunt:
 Sacraq; saltantes ramis latē arbor opacat,
 Defendens venti rabiem, cœliq; ruinam

Sic

Sic sub Rege suo secura Britannia lussit,
Læta sub hac choreas exercuit arbore fessas.
Iamq; haud illa breues risus inceperat, omnes
Exuta in longum curas, exuta timores.
Quippe suum Regem numerosa prole beatum
Vidit, nec sese minus ista prole beatam.
Exultat pendere vna tot ab arbore poma,
Poma quibus longè sylvæ Iunonis Auernæ
Cedunt, suntq; minus charo speciosa metallo.
Lætitia at frustra spes inchoat Angliæ longas,
Ecce sua excussum nuper iacet arbore pomum:
Rarefcunt folia & quercus contractior umbra est.
Et nunc ipsa tuis satiare Britannia damnis,
Sint nunc expleti fletus, ægrumq; dolorem
Libertate doma, penitus te te insula fletu
Merge tuo, & riui voluanrur in æquora falsi,
Oceanoq; tuo superari te sine, sic vt
Deucalionæos metuant hæc sæcula fluctus.
Impendat primum, quos debet Curia fletus;
Vsq; fletat nuper domino famulata iuventus,
Subveniatq; humeris, nutantiq; ocyus adsit,
Collapsosq; artus festinans tollere certet:
Cum verò fugientem animam via nulla moratur,
Languescitq; magis, ceu flos succisus aratro,
Et nunc (ah) pulchros Henricus voluitur artus,
Famineo cessat quid cælum rumpere planctu?
Attonita vt volucris tanto clamore, volatu
Deficiente cadat, pennas oblita mouere.
Quo regni, teneri quo spes euauit aui?
Et quæ suggessit maiestas, Regia dicta
Quo nunc cesserunt? simul expirantur in auras
Omnia cum vita? nulla nec parte superstes
Henricus? lachrymas & quis castiget obortas?
Præcipuè Parthi suspiria ducite mecum
Plangite nunc equitem, qui funera fletis equorum.
Vidi ego, pondus equus cum plusquam nobile gessit,

Dardanius tergo sonipes, vel celsior illo
 Qui quondam gremio sauos complexus Achiuos;
 Sub cælo hic sonipes melius durasset Atlante.
 Sessor eras Henrice, vnum te terga decebant
 Scintillantem auro: prætendit dextera quercum,
 Accinctus gladio es, quanto mucrone minatur
 Noctibus hibernis & sydera terret Orion:
 Iamq; habilis steteras; rauco tuba sydera cantu
 Rumpit, & à metis stantes iuvitat vtrosq; :
 Iamq; ruunt bini, spacijs æqualibus acti
 Adventant, mediūq; vident decrescere campum:
 Virq; viro obnixus non vanos destinat ictus.
 Frangitur adversa collisa in casside cuspis:
 Clamat Amyclæa spectator matre creatum,
 Atq; hæssilet equo non Castor fortius ipse,
 Sic Martem obtento iurat concurrere telo :
 Digna; victori decoravit Adorea frontem.
 Heu nobis soboles vbi nunc certissima Martis?
 Promissumq; decus, multa & victoria palma?
 Interea nunquid tam sauo tempore latum?
 Num tarda exequias Academia soluere iustas,
 Quas fati sibi certus Olor iam cantat in vndis?
 At non vltius canimus, mea carmina in ipso
 Ore natant lachrymis & fadant verba lituræ.

Rand. Gilpin. Coll. Regal.

ITe procul pompæ: procul, ô procul ite triumphi:
 Ite procul nostris laurea sarta comis.
 Ite procul lapsum qui cælo ducitis annum,
 Bacche, Ceres: nostris finibus ite procul.
 Ite procul tardæ, vos non moror, ite Càmæxæ,
 Quas decuit rigidas flectere voce Deas.
 Perpetuò seruet Tithoni Aurora cubile.
 Perpetuò Phæbum Tethyos, vnda tegat.

Dediscat

Dediscat varias sibi sumere Luna figuras:
Dediscat lumen iam reparare suum.
Iam trahere ignoret fessus sua plaustra Bootes.
Iam sese vetitis vrsa recondat aquis.
Vestiat aternâ nigras caligine terras
Regina infernâ nox tenebrosa domus.
Eripe Phæbe tuum terris modò lumen, vt olim,
Cum Phaëton Padi gurgite mersus erat.
Bellicæ Mars clames, vt Stentora vincere possis,
Vt cum Tydidæ cuspide læsus eras.
Dijq; Deaq; omnes queis sunt mortalia cura,
Plangite funestis pectora vestra modis.
Atq; mihi denum medium mare lumina fiant:
Vt possim eximij funera flere viri.
Henricum rapuit, quæ nulli parcere nouit:
Abstulit atra dies, quem dedit alba dies.
Occubuit flore ætatis spes altera regni,
Ingenio iuuenum clarus, & arte senum.
Cui modò iure fuit fas extera quærere regna,
Hunc tenet in modico iam brevis vrna loco,
Mors avidas violenta manus iniecit in illum,
Qui fuit in nostro stella serena polo.
Crudeles nimium Parcæ! crudelia Fata!
Crudeli nimium stamina rupta manu!
Sed nihil est sauas quod possit flectere Parcæ:
Quod mortis possit flectere iura, nihil.
Ergo agite ò Charites: adsis Iovis inclita proles:
Adsis Pierij ter trias alma chori.
Lugubrem tumulum ferali cingite versu:
Et pariter niueis condecorate rosis.
Hoc tantum, hoc certum cape magna Britannia; deimpro
Hoc tibi, dimidium vix superesse tui.

Tho. Baker. Coll. Regal.

A Nnulus in dextrâ gemmarum triade clarus
Quale decus manibus præbuit Anna tuis?
M 3 Quem

Quem dum miramur duplicatum emittere lumen:

Excussit digito fors violenta tuo.

Et casu (ò qualem casus tulit ille ruina)

Optima genumarum de tribus vna perit.

Istius damini cum pars tua maxima: tota

(Pace tuâ) quanta est, nostra doloris erit.

Æternum vt spirent vultus, tibi sudat Apelles,

Praxiteles, vt sis marmore perspicuus.

Nobilis Eutycion cælator, vt aureus esto,

Et tua sit magnos inter Imago Deos.

De tumulto tantum si cura, remitte: perennis

(Si placet,) humani pectoris hospes eris.

Th. Fitzrandolfe. Coll. Trin.

Διάλογος.

Hæres regna bonus

Iam meliora tenet.

Patria. **H** Eu perijt regni spes, ò spes vnica nostri:
Quid querat? O nimium mors inimica mihi I

Æmula cur tantas surgentis principis aufers

Spes? patriâ heu hæres exulat ipse su A.

Princeps. R egna ego contemptis demigro ad cœlica terris:

Tu verò luctum, patria, pone tuu M.

E t noli in nostrum lachrymas dimittere casum:

Esse hominem prohibet mors, facit esse deu M.

S ceptro ego nunc alio potior, fœlicior hæres:

Patria, parce meâ, parce dolere nec E.

R estaurare meos si vellet Iuppiter annos,

Ac iterum tecum me daret esse simu L,

E sse simul nollem, superiq; forem incola cæli:

Hic mihi parva quies, gloria parva mihi I;

G audiaq; haud vllis vnquam tollenda periclis;

(Inquam) non vlllo gaudia mixta mal O.

N ec nunc in nostrum est Papæ diadema potestas:

Sydera non Papæ tangere posse datu R.

Adde

Epicedium Cantabrigiense.

A dde quòd & gelido maiores corpora plumbo,
Correpti sua morte, dedere su A.
B is iam quatuor Henricos mors abstulit antè :
Nunc illo nonus nomine morte peri T.
O igitur tantas, mea patria, siste querelas :
Pelle meâ guttas, patria pelle prec E :
Patria. N on ego te princeps, quo non felicior alter,
Esse fleo miserum : me miseram esse tame N.
V alde ploro, meas tua nec spes abstulit omnes :
Me miseram ! ô nulla spes recidiua prec E..
Princeps. S pest tua ne nostro pereat dimersa sepulchro :
Spes etenim in tenero, cum patre, fratre mane T.

Coxall.

*In diem Veneris, obitus
diem.*

C Redam? adeone tuus iam tandem sordet Adonis?
Num Mars vilescit senio? num deficit Hermes?
Vt dijs neglectis placeat tibi nostra iuventus,
Eia agè, quin dicas; præ Principe sordet Adonis,
Si formam specto; doctrinam? deficit Hermes;
Robur? vilescit vel Mars; quid ni hosce negarem
Omnes disunctim? nunc his fruor omnibus vnâ.
Oravi, placuitq; Iovi, tum fata vocabat,
Henricumq; Iovis iussu iam fata tulere.
Sed dea es; ille deâ dignus: mortalis at ille;
Immortalis erit: sed regni spes; nihil istud,
Iam fruitur regno: sed nobis parce; peperi,
En Carolum: sed terreat hostes; terruit hostes
Vel nomen: terrere nihil, sed vincat; habebit
Nullos quos vincat, nam primo solis ab ortu,
Hesperium ad lectum, passim tremuere, futura

Bella

Bella expectantes, quasi iam nunc sint fugituri :
 Nil movet ? incassum-ne precor ? mordebit Iambus
 Tæq; diemq, tuum, nec molli dente ; sed atro,
 (Quam pictor pulchrè) Venerem carbone notabit.

In mensem Novembris.

CVr iste mensis, præ reliquis, scater
 Plus quam nefandis proditionibus ?
 Cur morte Principum ? malis hic
 Fructibus vberior ne mensis ?

September, atque hunc qui sequitur, suum
 Vt iusq; , munusq; , hoc sibi vendicant,
 Regni vt cadant fructus in istis ;
 Hoc sibi, regna cadant, November.

Gulielmus Warre Coll. Trin.

REgia progenies, æui prudentia nostri,
 Atque Calydonij gloria magna soli.
 Deterior non Marte, minor non Pallade vultu,
 Pieridum columen, præsidiumq; fori.
 Hoc decus æthereum, terrarum gloria quondam,
 En cecidit: Nostri gloria gentis abest.
 Quid dixi ? cecidit ? Quæ me dementia cepit ?
 Non cecidit, summi scandit ad astra poli,
 Victurus cælo : (Rex ô stellantis olympi)
 Hunc obijisse diem credimus, ante diem ?
 Non cadit ante diem qui magni tecta Tonantis
 Scandit, Regalem cœlicolumq; domum.
 Cæsar abest : sic iussit ineluctabile fatum,
 Antiquo maior Cæsare, Cæsar abest.
 Cæsar abest, defunctus abest, sed vivit Olympo,
 Et puer Idæus nectare pascit eum.

Semi-

Semideusq; sedet Musarum nobilis antro;
 Bellerophontæi quæ fluit humor equi.
 Sydereoque humiles terras permutat Olympe,
 Felix Aethereus dum rotat astra polus.

Franciscus White. T. C.

Quid iam vobiscum mihi Musa, nouemq; sorores?
 Flens nostra est vestris mens inimica iocis.
 Principis in mortem pangentur carmina nobis?
 Quis non hoc damnat carmen, & odit opus?
 Odit opus, quod fata refert tua (Maxime Princeps)
 Et cænit ante tuum te cecidisse diem.
 Te, cui nulla parem vix vnquam protulit ætas,
 Quemq; in perpetuum terra Britannia luet,
 Fælices, qui te talem genuere, parentes,
 Oh, te quæ talem, terra beata, tulit.
 Oh infelices, qui te amisere parentes,
 Infelix, quæ te tam citò terra caret.
 Singula quid memorem dignissima principe, corpus
 Robustum, pectus forte, sciensq; caput?
 Quid quòd eras clarus pietate, (haud vltima laus est)
 Quidue iuuentutem, Spemq; Decusq; canam?
 Illicet ingrato seruasti hæc omnia nauæ
 Læthæam celeri qui rate verrit aquam.
 Hinc lachrymæ. Et lachrymans verba imperfecta relinquo,
 Et Musa heu nimio muta dolore silet.

Cheyne Roe. Coll. Trin. Socius.

Populea amissos fetus gemibunda sub vmbra
 Luget avis nido implumes quos traxit arator:
 (Ni maiora nefas componere) Regia proles
 Hæsiens (firmata virum nec fecerat ætas)

N 1

Heu

77
Epitaphium Gualtheri Regij.
Hec iam postremum carpit (proh Numina) formum :
Anglia mater amans pro te miserabile carmen
Integrat, & incestis late loca quæstibus implet.
Quando habilis membris esset vigor, ecce sub umbras
Vita suum indignata fugit properantius æquum.
Flos iuvenum interiit, patris spes, gloria regni.
Iamq; inter iuvenum supereminuisse cohortes
Qui didicit, cur nunc superest illi illa iuventus?
Æquæum sibi quem passum longaeva senectus
Optavit; cur nunc superest illi illa senectus?
Ornatum non mansuris virtutibus illum
Vix ostentarat lato fortuna parenti,
Quin simul abriperet, moritura ita nascitur herba.

Postquam mors animam, nexosq; resolverat artus
Inde novum fecit Protefilaus iter:
Ergo redi quondam nostri spes incluta regni,
Qui fato nimium Protefilaus eras.
Quidue animos superi frustra lufistis ouantes?
Fauitos, qui nequeunt esse, fuisse piget.

Henrici in tumulo tegor haud ingloria virtus;
Sunt simul in tumulo, quæ periere simul:
Non vna Henricum tellus habet, appage virtus
Non vilo in tumulo clauditur, ossa queunt.

Edvardus Palmer. Col. Trin.

*In nova fert animus; nam quisque poemata scripsit:
Si noua conueniant luctibus: hac, noua sunt.*

Disputatio Philosophica.

Quæstio I. An cœlum patitur:

Resp. Opp. Mod.

Resp. Cœlum non patitur. *Op.* Perfectum redditur: ergo.

Resp. Perficitur? *Op.* Quidni? *Resp.* Quid perficit? *Op.* Inferiora.

Resp.

Resp. Inferiora nego. *Op.* Iungunt ad sydera sydus :
Ergo : *Resp.* Non iungunt ; poterant iunxisse videri,
 Concedo : sed quem memoras super astra locatur.
Mod. Rem tangis : Superos inter, super astra ; locatur.

Quæstio 2. *An Terra sit elementum humidissimum.*

Resp. *Opp.* *Mod.*

Resp. Humida, quis? *Op.* Quis non? quin dixerit humida terra:
Resp. Qui fit? *Op.* Qui non fit? nil non lachrymabile cernis,
 Nusquam non gemitus: nusquam non flentis ocellos:
Ergo: Re. Non sequitur: *Mod.* Sequitur: magis humida non fit,
 Quo magis est lachrymis madefacta, rigata? nec vnquam
 Flebilis est, aut mœsta magis: flens, flere coacta.

Latr. Howlet Coll. Emaz.

Q Vestibus & lachrymis tibi dum litet Anglia, Princeps,
 Lumina pressit, adhuc qui tenet ora, stupor
 Quod potui, officio manus est accincta, sed vdas
 Lumina iam delent inuidiosa notas.
 Fallor? an officij potius fuit æmulus ardor,
 Non decuit scribi carmina, sed lachrymas.
 Sic extincta, flagrat pyra quâ tua, non dabit olim.
 In cineres patriam numinis ira tuam.

Hen. Aye Coll. Regal.

A Ngliis monstri aliquid portendit quinta Novembris:
 Sed scelus indicio proditur antè suo.
 Dumq; die hac Britonum celebrantur festa quotannis
 Læta, nec in toto lætior orbe dies:
 Comparat insidias securis sexta Novembris
 Telaq; mortiferâ lurida tabe gerit.
 Excidium genti minirata est quinta Novembris;
 Principi at exitio sexta Novembris erat.

N 2

Dum

Dum patriam morti ereptam pia thura canebant,
 Ecce patrem patriæ mors nec opina rapit.
 Quilibet inde sibi communi clade timebat:
 Gens se at in hoc vno tota perire putat.
 Ergo erit illa dies tristissima iure quotannis,
 Vertet & in cineres gaudia tanta novos.

G. I. Coll. Reg.

Phyllidas, Hypsipylas, non ludo; pectore inimo
 Luctus & ingentes poluere cubilia curæ.
 Ad Generum Cereris descendens noster Iulus
 (Quo Pius Aeneas (Rex) & (Regina) Creusa
 Publica Res, certam & Britannia tota salutem
 Spemq; suam posuere) obiit. Plebs; Curia tota
 Heliadum similis, similis tibi Lesbia, cuius
 Immodicus nitidos turbauit fletus ocellos.

R. Danford Coll. Syd.

SErò adpulistis aduenæ Britanniam:
 Nunc hospitalis ista non est Insula,
 Postquam Nouembris tristis illuxit dies,
 (Non ille quintus proditor sceleris sui,
 Abortientis conscius monstri dies:
 Sed sextus iste perditor, plagiarius,
 Homicida, Magni Parricida Principis,
 Rei, speiq; destitutor publicæ.)
 Quid enim? quid hic est exteris amabile,
 Cui vela laxent creduli, & pontum secent?
Opesne ditis Insula? periit modò
 Thesaurus ille noster, in quo dirutum
 Quicquid venusti vel capere corpus potest,
 Animusue cupere, quicquid & in vnum queunt
Natura

Natura, vel fors, gratia, vel industria,
Præcoxve virtus congerere, victum iacet,
Et invidendo præda fit umulo gravis.
Abite. Pauper, pauper hæc est insula.

Palatij-ne regij rutilum inbar?

Ostro nitentes & superbos purpurâ
Posuit amictus Aula, squalorem induit.
Totos Penates nube deformi obsidet
Luctificus horror, & sibi constans nigror.
Palatio sic exulat palatium.

Quid ipse sacrum Curie ac gentis caput?

Hanc orbitatem patriæ, ac patriæ Patri
Abominandam summa maiestas nequit
(Nec fas) apertis (Sacrosancta est) luctibus
Celebrare. Velo, lateat Atridæ dolor,
Sed maior attriore: secedit, filet.
Secedit? umbram non sibi, nobis creat,
(Eclipsis oculo lumen, haud Soli, rapit.)
Siletne? nobis orbitas hinc ingruit
Secunda: siquidem, pignore abrepto aureo,
Et pignus illud melleum linguæ abforet,
Quod eius ore fluere nectareo solet,
Quod literatos doceat, oblectet pios,
Theologicæq; turma miretur scholæ,
Quod nos in isto, seq; soletur malo.

Quid Anglicarum splendor & pompa urbium?

Funesta, qualis esse captivis solet
Cum dira patrias flamma populatur trabes,
Funesta facies urbium, atqui civium
Feralis, atra, funerea, Acheruntica.

Quid apta Musis hospitia? faciunt suum

Gemellus Isis & gemellus Isidos,
Et si quis alius conscius Musæ locus,
Reciprocata conglobant suspiria,
Facilemque cælo deuocant Apollinem,
Facilem in deorum filios, carum simul

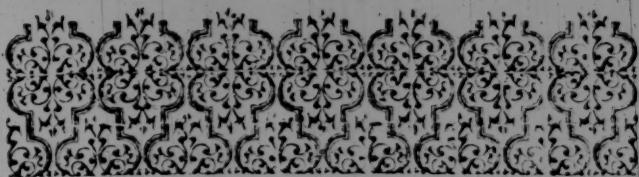
Interpolare fata Phaetonis sui,
 Dum non minorem spe, sed audacem minus
 Placatiore desset abreptum Ioue.
 Eia sodales, agite Musarum chorus,
 Nymphæq; , gremio quas fouet Chamus pater,
 Liquite, perennes liquite iu lachrymas, nimis
 Nunquam potestis flere, quod nunquam satis
 Cadente vestris imbre tam denso genis,
 Ut pinguis vndat Chamus, & plenus sui!
 Properante vestra debitum carmen lyrâ,
 Se luctus audit, pascit, ac placet sibi.
 Sic vniuersum hoc Aula, Musæ, ciuitas,
 Regni potentis columen euersum gemunt.
 Quis hæc potest videre? quis potest pati
 Nisi efferatus, vel canis, vel Scioppius;
 Scortine leno perditus Babylonici?
 Exinde quid non (nec dolor testes amat)
 Littoribus istis abstinetis aduenæ?
 Nisi complicari noctis horrendæ chaos,
 Nisi funerari publico luctu iuvat,
 Aut id velitis; vos remittamus domum
 Dolore rigidos, imbre lachrymarum graues,
 Fletu cuiratos, planctibusq; luridos.
 Abite: non est hospitalis Insula.

Tho. Goad Theolog. Bac.

Finis.

Magnus sibi ipsi vix facit *Finem* dolor.

Vpon

Upon the most lamented departure

of the right hopefull, and blessed Prince

HENRIE Prince of WALES.

THe weeping time of Heav'n is now come in,
Kindely the season clowdes of sorrowe beares,
To smile, o let it be a deadly sinne
And happy hee, his merry looks forswears,
See heav'n for vs is melted into teares:

O dearest Prince how many hearts wear knowne
To saue thy life, that would haue lost their owne?

When thou thy Countreys grieve, weart once her glory,
How was this blessed Isle crown'd with delight;
So long it neuer knew how to be sorry,
But anchor'd all her ioyes vpon thy sight;
The musique euery whear did freely lite:

The Sheapheards pip'r, and countrey byrds did sing,
The water-nymphs came dauncing from their spring.

It was the mother then of harmeles pleasure
The Queene of beawty all men came to see,
And poore it could not bee, thou weart her treasure,
Onely it was a little proude of thee,
Aye mee, that euer so it might not bee!

The Garden of the world, whear nothing wanted,
Another Paradise, that God had planted.

Her

Her happie fields wear deckt with euery flowre,
That with her sweetest lookes Peace sinild' to see it.
Delight it selfe betwixt her breasts did bowre,
And oft her rustique Nymphs thy coach would meet,
And strow with flowers the way before thy feete.

But now those flowers wee woont to strow before thee,
Dead, in thy graue wee throw them to adore thee,

Sleepe softly, royall Ghost, in that cold bed,
Let deaths pale chambers giue thee easie rest,
Whear all the Princely bones lie buried,
With guilded crowns and long white scepters drest.
Ah, little look' t they thou shouldst be their guest!

What makes the heau'ns proclaime such open warres?
Wee did not owe thee so soone to the starres.

And yet our vowes doe not thy starres enuie thee,
Bathe thee in ioyes, wee in our teares will swim:
Wee doe not vnto heau'n, or God denie thee,
Onely the Muses begge this leaue of him,
To fill with teares their fountaine to the brim,
And as thou sett'st emparadis'd aboue,
To powre out to thee riuers of their loue.

See how the yeare with thee is stricken dead,
And from her bosome all her flowers hath throwne,
With thee the trees their haire's sling from their head,
And all the Sheapheards pipes are deadly blowne,
All musique now, and mirth is hatefull growne:

Onely *Halcyons* sad lamenting pleasures,
And that Swans dirge, that, as hee sings, deceases.

Heau'n at thy death deni'd our world his light,
Ne suff' red one pale starre abroad to peepe,
And all about the world the winds haue sigh'd,
Nor can the watric-nymphs (so fast they weepe)

Within

Within their banks their foulds of sorrow keepe.
Suffer vs, in this deluge of distresse,
Thee, if not to enioy, at least to blesse.

Bedded in all the roses of delight
Let thy engladdened soule embalmed lie,
Imbrighnted into that celestially light,
Which all Gods saintly Lamps doth glorifie,
Thear boast thy kinned with the Deitie
Whear God his Sonne, and Christ his Brother greet thee,
And thy too little glorious Sisters meete thee.

But ô thou desert Island, that art found
Cast in the seas deepe bosome by mishap,
As if with our salt teares thou all weart drown'd,
And hadst from heau'n drop't into sorrowes lap;
Desolate house! what mantle now shall wrap
Thy naked sides? poore widow, made to mourne,
To whom wilt thou thy sad addressess tourne?

Alas, the silent Angels on his tombe
Can him no honour, thee no comfort sing,
Their pretie weeping lookes may well become
Themselues, but him to life can neuer bring.
Thee therefore, deereft Prince, from perishing
Or yet aliuie wee in our hearts will saue,
Or dead with thee, our hearts shall be thy graue.

HENRIE farewell, heau'ns soone-restored Exile,
Immortall Garland of thy Fathers head,
Mantle of honour to this naked Isle,
Bright drop of heau'n, on whose wist' nuptiall bed
Now all our ripeft hopes hung blossomed.

Farewell, farewell; hearken how the Angels sing,
On earth our Prince is now in heau'n a King.

G. F. T. C.

O 1

A Plant

A Plant of fairest hope that euer stood
 In Ida, or the Galedonian wood,
 Whose armes outstretched, might haue reach't as farr
 As is the Artick from th' Antartick starre;
 And Cyrus-like might haue his shadow spred
 From siluer Ganges to *Sols* warrie bed:
 This Plant's cut downe, and if we for his fall
 Cannot lament enough, our children shall.

Stephen Haxby. Coll. Io.

FVll true it is, that all the world doth stand
 Amazed, when they see a blazing starre:
 They iudge and feare, death, sicknes, famine, warre,
 Or great misfortunes conning to this land:
 For that a Comet, by experience knowne,
 Like to mishapps, doth neuer come alone.

Such as this Comet (noble Prince) you seem'd,
 Plac'd in the highest region of the ayre,
 Of regall blood; seated in honours chayre:
 For so the heau'nly Powers thee esteem'd,
 As worthie of: since that thy glorie's beames
 Doe shine, as doth a Comets fire streames.

This made all wonder, and to feare withall;
 Because wee saw thy splendour to excell,
 Thy youthfull ardour did to vs foretell,
 As doth the Comets heat, some Princes fall.
 Yet it is strange, that *heate*, which life doth giue,
 Should be the cause you doe no longer liue.

From hence our grieve: and you doe cause the same,
 Because

Because your course was short; who did repayre
Our chiefeſt hopes (hope neuer ſhould deſpaire)
But now our hopes are buried in your flame.

For with a ſlaſh your powres conſumed were;
Which darkened all our Northen Hemifphere.

Clowded in blacke, of ioy wee doe deſpaire;
Mourning your loſſe: our light is dead in thee:
Yet not as common ſort, your life did flee:

For other Comets vaſhiſh in the ayre,
And then deſcend: but thou contrariwiſe
Extinguiſht on earth, then placed in the ſkyes.

Io. Wilſon, Bacc. Trin. Coll.

Mong'ſt troopés of greife my thoughts beſeiged ſit,
When I would white my paper with his name,
Whoſe name adorneſ my Muſe, my Muſe not it,
HENRY, beyond the reach of titles or of fame.

Him then to prayſe would doe his prayſes wrong,
No pen can take ſo high or low a ſtraine,
Nor marble lines ſo brittle be or ſtrong,
As hee by them, not they by him, ſhould gaine.

Like *Phœbus* ſelfe his vertue ſhineth bright,
Althroug the heauens with cloudes now ouerblowne,
Elamping for his moſt heroicke light,
Which from his infant hopes ſo goodly ſhone.

His towring mind aſpiring vertues hight,
With *Phœnix* wings; immortall fame obtain'd
Echo'd by men: but now flowne out of ſight,
Angelique Echo's hath in heauen gaind.

O worthy flight, who liuing soar'd so hye,
 Euen as the morning larke mounting the clowdes
 In heauenly notes, a *Dieu, mon Dieu*, doth cry,
 And by degrees in heauen her selfe inshrowdes:

So hee; and enuious death which meant his fall,
 Hath him preferd much higher ther before:
 So haue I scene a-downe-beate tennis ball,
 Higher rebound; and palmes opprest, grow more.

So Phæbus doth from clowdes more glorie take;
 So riuers stop't, to greater heights doe swell;
 So roses crop't in bud, best odours make;
 So bruised spices, haue the sweeter smell.

As a rich Pageant built but for a day
 (When poore and common sights last out the year)
 All men admire, till we it disaray:
 Euen such was this; onely they differ here,
 None longer wonder when you take in peeces that,
 But this in peeces taken, is more wondred at.

Ed. Gybson. Trin. Coll.

DEath be content, for thou canst do no worse,
 And law of play giues loosers leaue to curse,
 And I will curse thee to the pit of Hell
 And leaue thee there. Oh cruell! couldst not tell,
 No where to lay thine adamantine hand
 But on the second life in all the land?
 When as so many Hectique bodies stood
 Prest, and prepared to resigne their blood,
 And held life in their lips? Couldst thou not take
 Those bedrid Apoplectique soules, whose stake
 Stood to be lost, whose crased bodies lay

Holding

Holding weake cardes, beeing bound by trencher play
To see thee? Couldst thou take no other time
To stab our fortunes with a rascall priue,
But when all rests were vp? Oh may thou be
Worse then my angrie soule can wish to thee!
Nor may succeeding time ere hide thy shame,
That cheatedst England of so faire a game.

I. P. Aul. de Clar.

THe Pythagoreans (*noble Prince*) in thee
For transmigration sure confuted bee.
Thy purer spirit of so heauenly nature,
Neuer before came out of mortall creature,
And now departing, can none other fit:
Ther's not a subiect capable of it.

For had it from some other issued forth,
Some *Stuart*, or *Plantagenet*, thy worth,
Or warlike *Tudor*, would haue equalizd:
But none of these with *Henry* may be prizd.
For all the vertues of that threefold blood,
Vnion'd in thee, to make one perfect Good.

Thy shining vertues made the earth admire thee.
And rare perfections made the heauens desire thee:
Else could we not haue seene so sad an houre,
The hopes of *England* cropt in sayrest floure.
Nor had too earely mourning, reau'd our *Rest*,
But thou thy *Kingdomes*, we had thee possesse.

Tho. May. Sid. Coll.

A Silver-winged *cygnet* brushing swame
 In glorious pride vpon the brest of *Thame*;
 His yvorie wings he churking did display
 And ebon-cybrées as he made his way.
 Mongst all th' aeriall *choristers*, more lightly
 Was none, with strains diuine he sang more sweetly.
Nature, Art, Grace, disputing strived
 Which of them had him more embellished.
 At length admiring all they leaue to strue,
 For him in whom all Excellence did huiue.
 For like to *Sol* he shone when brauely girt
 He strips the mountaines of their snowie shirt.
 Me thought I saw a princely maiestie
 Ingrauen in his portly physionie.
 Heauen envy'd earth that it should one immure
 Who rob'd the heauen of so much ornatüre.
 Whiles that our *Ile* with pride for him gan swell,
 A lofty *Falcon* with her jingling bell
 Did stouping seaze on him with talons keen,
 And hent away this bird, which bred our teen.
 The birth of Night is death of splendent day,
 His night beeing borne, our day is borne away.
 When as God *Hymen* was about *That* marriage,
 Pilfring Death trust vp *This* golden cariage.
 O that Law had graunt a prohibition,
 T'haue hindered Death of this possession.
 Yet has he onely tooke (Tenant for a day,)
 Liuerie and season of his house of clay.
 T'was well for's soule this earthen soyle to misse,
 It's now insooft in all the land of promise.
 But say, -- *Natur*'s a biting Vsurer,
 That baser coine disburses euery where,
 And for retaling of his silver mould
 Must haue his Int'rest payd in such fine gold.

From

From his exchequer tells he summes of men,
But for his hundred takes he more then ten.
From him, one in a hundred goeth forth
Which one outstrips a hundred in his worth :
Yet Niggard he can neuer be at rest
Till he has lockt him vp in's mouldy chest.
(Thus *Sol* exhales sweet vapours from the brine,
And leaueth much more brackishnesse behind.)
Ayeine, his bud is blasted by the *Fates*,
His death heauens Secretarie antedates.
Who was the rarest simple of high prize,
If that one word fit one that was so wise :
Who was the beaming of that sacred Sunne
Whose lustring day let it be neuer done.
Ile ere adorne thy herse, the more thy praise,
Not with sad cypresse, but immortall bayes.

Columna.

What vertues one by one, each one may blis,
Each one may say, not one, but all, were his.

In cippum.

The duller earth will tell thee if thou aske it,
That here's interd faire Vertues golden casket.

Aliud.

Aske not why so small Grace itli' world is found,
Here lie almost the Graces all intomb'd.

Lectori siccoculo si vspiam sit.

If thou a banquerout beest of grace & sorrowe,
Of them that thrill downe teares then so much borrow;
Disburse thy pearling drops, here *Cesar* lyes,
To whom thou owest the tribute of thine eyes

When •

When thou art dead thy selfe, looke for this gaine
Some will for thee shed many teares againe.

Adieu deare Prince &c.

With a far more threneticall Apopsopēsis of

Th. Walkington.

Scotia alloquitur Angliam.

V Vaile (Sister Albion) muffle vp thy face,
P Pull downe thine eyelids, march with heauy pace:
O Off with thy Pompe, mourne euery blushing morne,
N Nought must thy face but sable clouds adorne.
T The glistering Sunne that did so guild thy state
H Hauing no force, and forc'd by ruthlesse fate,
E Extinguist quite, doth yeild his light no more,
V Vpon vs sinoothly smiling so before.
N No cause but this doth cause me to inuite
T Thy crimlin scarlet now to be bedight
I In blacker guiseiment, and a darker wooll,
M Muttering that sorrow in thy heart is full.
E Entice thy people to proclaime a fast,
L Least light regard of this mak's God at last
Y Your shoulders load with griefe, and ouerwhelme
E Entombing still the pillars of thy Realme.

Anglia respondet.

D Double not thus with such perswasive songs
E Eternall sorrow for Deaths spightfull wrongs;
A All queint allurements cannot cause more smart
T Then England feeles already at her heart.
H Helpe mee (deere sister) stoppe mine irksome trouble;
O Oceans of sorrow doe within me bubble.
F For what appears besides a dropping skie
P Plagu'd with the damage of her clearest eye?
R Regard the trees all hanging downe their toppes,

In

I In mournfull manner seeme to grieue and mop.
N Next view the heauens, the water-loaden skie,
C Casting downe water to the tearelesse eye.
E Each riuer flows and ouerdrown's the meeres,
H Haling vp wet to those that want soft tears.
E Each thing thus mourning, how can I but mourne,
N Now left halfe naked and almost forlorne?
R Regard what t'is to loose so rich a treasure,
Y Yea chiefest ioy wherein my soule tooke pleasure?
P Prodigious signes! my cheerfull day is gone,
R Rob'd of her light before it could be noone:
I I least suspecting ioyes could end so soone.
N Ner'e ioy'd I more then when that German Graue
C Came marching to mee with a Court so braue:
E Each Lord and Lady in a comly row:
O Orare delight to view so rare a show!
F Forthwith I grac'd them with the choicest state;
w When loe a message com's from enuious fate,
A And bids me tune my strings another way:
L Loue did before, now Lachrymæ must play.
E Enuying viper! thus to plague our soule,
S So drown'd in ioy to crosse vs with controule.

But now to silent groues let's take our flight,
And there digest theie dreggs of thy despight:
In publicke sorrow shall be our sad song,
Till truth makes knowne that thou hast done vs wrong.
Returne, (deare Sister) our late Henrye's nurse:
Thou gau'st him Cradle, I will giue him herie.

Io. Cozen. Col. Gm. Can.

BEdew'd with teares, which sad content
Disfil'd from my waterie eye,
I thus began for to lament
The brightest Starre in Britanie:

If harsh I be, let none blame that:

Griefe makes me write I know not what.

Cease now all sports, and Iouisauce

In Citie, towne, and euery place:

Light-footed Nymphs leaue off to daunce,

And sacred Muses waile our case:

Seeing he is dead, whose fame did bring,

Matter enough for you to sing.

Sadde notes of sorrow still I heare

Within the whistling groues resound,

The pensiue dirges pearce my care

Wherwith dumb beasts do now abound,

Both high and low amazed be,

And some doe seeme to weepe with me.

The chirping birds doe change of late

The tune dame Nature to them taught,

And ruthfully bewayle the fate

Which sisters three to vs haue wrought:

Our sorrows they doe sing full well,

But aboue all, sadde Philomel.

Dead is the Phenix of our age,

Crop't is the flower in his best prime,

Which makes our sorrowes thus to rage

About the cries of Elder time:

He now is dead, and from vs gone,

Whose second Here we can find none.

Farewell bright sparke of Kingly race

Great Britaines hope and ioy adew.

Sighs, sobbes, and sorrowes Ile embrace,

And euery day my cries renew,

Till they which caus'd thy fatall death

Wind vp my thread, and stop my breath.

The

The spring-tide of our ioyes is past,
Thy life such comfort still did bring :
Our ebbe, Time cries, is come at last,
Seeing thou art dead, which wast our spring:
Death thou hast made a ladder hie
To mount from earth into the skie.

But seeing it doth surpasse my skill,
Our griefes in numbers to rehearse,
Ile cease to force my rustick quill,
And with my teares bedew thy hearse :
Poore heart begin a-fresh to weepe,
Since death hath brought thy Prince asleepe.

William Farmer, C. C.

THe griefe I cannot hide I thought to shew
In a lesse vulgar tongue ; but, as my due,
I am thrust backe, and must resigne my place
To better wits that are in better grace.
Yet howsoere by wise authority
It was contriu'd, it falls out happily,
The more I doe bewray my penurie
The better doe I paint thy ex'clencie.

A. B.

THe Scrutinie's giuen vp, th' election's past :
Who, whylome stooode for earthly soueraigntie,
But mist : is now elected in all haste,
Vnto the Crowne of immortalitie ;
But hee himselfe th' election so forestald,
Or else most voyces had him backe again recald :

Three, for aboue ; but thrice three for belowe,
Gaue suffragies : the thrice three Muses fayle ;
The three, three Fates, haue wrought the matter so,
That they alone, and only they prevaile :

P 2

A King

A Kingdome here belowe could not him moue,
For fith hee needs must raigne, he'll chuse to raig'e aboue

Thus hee a Kingdome, for a kingdome gainde;
And for a Crowne, a Crowne: but fuch for fuch,
(Royall exchange) that this to that obtainde,
What shall I fay, compar'd; inferiour much:
Where now hee raigns, hee raigns for euermore;
But had he raig'n'd belowe, he' ad raig'n'd but for an houre.

Why fend we teares? teares neuer can be spent;
Weepe balme and myrrie, who weeps, or not at all;
Why fend we fighes? fighes neuer can be sent,
It's not a Zephyrus can him recall:

But fith the Sonne to heauen did make fuch hatt,
O let the Father longer ftay, yet goe at laft.

L. Howlet, Coll. Eman..

Londons Metaphoric.

Seeing. **M**Y common phrafe was, *See, see what you lacke;*
My phrafe with time is chang'd, *See here's all blacke.*

Hearing. My Cryers crie all one, not fundrie ditties,
Prince Henr's death: tenne thousand thousand pitties.

Smelling. My musks and ciuets are in no request,
Flowers and frankincense fit this time best.

Tasting. My water's salt that euerie bearer beares,
The bearers fill their tankards with their teares.

Feeling. O senseles London! for I haue no touch.
O senseles London! for my grief's so much.

Ex capitis sensum membrorum & scite sensum.

Since thus the head is chang'd the cheife of all,
Then Brittain's parts strange formes must needs befall.

Verticem in fontem, Thomas, cum Byblide, Scampus.

FINIS.

4481

Cambridge. Univ.